

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΘΕΟΚΤΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΙΑΣ

Ἐκδομένη τὴν 9 Νοεμβρίου

Ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Γεωργίου Α. Βουτέρη Ἱερέως
καὶ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ

**8 Νοεμβρίου. Ἡ Σύναξις τῶν Παμμεγίστων Ταξι-
αρχῶν Μιχαήλ, Γαβριήλ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων
Δυνάμεων.**

Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν Οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγοι, δυσωποῦμεν
ὑμᾶς, ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς ὑμῶν δεήσεσι τειχίσητε ἡ-
μᾶς σκέπη τῶν πτερύγων τῆς αὐτοῦ ὑμῶν δόξης φρουροῦντες
ἡμᾶς προσπίπτοντας ἐκτενῶς καὶ βοῶντας ἐκ τῶν κινδύνων
λυτρώσασθε ἡμᾶς ὡς Ταξίαρχοι τῶν ἄνω Δυνάμεων.

Κοντάκιον Ἦχος β'.

Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ, λειτουργοὶ θείας δόξης, ὁδηγοὶ καὶ
ἀρχηγοὶ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν αἰτήσασθε καὶ τὸ μέ-
γα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγοι.

Ἔτερον Κοντάκιον Ἦχος Πλ. Δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.
Τοὺς Ἀρχαγγέλους τῆς Τριάδος εὐφημήσωμεν
Τὸν Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ πάντες φιλέοργοι
Οἱ σκεπόμενοι ταῖς πτέρυσιν ἀμφοτέρων
Καὶ δεινῶν παντοδαπῶν ἀπολυτρούμενοι
Τῷ μὲν κράζοντες: Χαῖρε γόμου διάκονε. Τῷ δὲ λέγοντες
Χαῖρε χάριτος Ἀγγελε.

Μεγαλυνάρια

Ἀρχάγγελοι, Ἀγγελοι καὶ Ἀρχαί, Δυνάμεις καὶ Θρόνοι,
Κυριότητες Σεραφίμ, σεπταὶ Ἐξουσίαι καὶ Χερουβίμ οἱ θεῖ-
οι, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Κτίστην καθικετεύσατε.

Λεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοὶ τοὺς δύο φωστῆρας, τοὺς
μεγάλους καὶ φωταυγεῖς, Γαβριήλ τὸν μέγαν καὶ Μιχαήλ τὸν
θεῖον, τοὺς δύο Ταξίαρχας τοῦ Παντοκράτορος.

Κοινωνικόν

Ὁ Ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς Λει-
τουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. Ἀλληλούϊα.
Ἀργία καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

Νοεμβρίου 9.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στιχ. στ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ
προσόμοια Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λέσβος ἡ πατρίς σου ὦ σεμνή! Μέθυμνα δὲ πόλις Ὁσία
ἡ θρεψαμένη σε. Κρήτες δὲ σὲ Ἀραβες αἰχμαλωτεύσαντες,
ἐν τῇ νήσῳ προσώρμισαν τῇ Πάρῳ Ὁσία· ἐνθα θεωρήσασα
φυγὴν ἐξέφυγες, πάσας τὰς τοῦ Νίσσηρος χεῖρας, θεία κυβερ-
νήσει τοῦ λόγου, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ὅτε σὲ προνοία θεϊκῇ ἀγρίων θηρῶν κυνηγέτης, Ὁσία
εὖρατο, θάμβει συνεχόμενος καὶ ἐκπληττόμενος, τῇ ἐνσάρκῳ
αὐτῷ σου φορικτῇ θεωρίᾳ, δόξαν τε ἀνέπεμπε τῷ εὐεργέτῃ
Θεῷ, τῷ καταξιώσαντι τοῦτον σῶμά σου, σεπτὸν κατιδέσθαι
καὶ σῆς εὐλογίας ἀπαρύσασθαι.

Φέροντες Ὁσία εὐλαβῶς, τοῦ ἑωρακότος σε πρώην, σῶμα
τοῦ σοῦ ἔραστοῦ, δάκρυσι κατέβρεχες, σαυτὴν κραυγάζουσα·
νῦν ἀπόλυσον Δέσποτα, Χριστέ τὴν σὴν δούλην· ἰδοὺ γὰρ ἐ-
νέτυχον τοῦ σωτηρίου φωτός· ὅθεν τῶν προσκαίρων λυθεῖσα
τῇ ἐπώνυμῳ παστάδι σὺν χοροῖς Ἀγίων κατεσκύνωσας.

Ἔτερα στιχηρὰ τῆς Ὁσίας Ἦχος Α'. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων τὸ
ἀγαλλίαμα.

Τῶν μαιφόνων τυράννου χειρῶν ρυσθεῖσα Θεοῦ, προνοία
Θεοκτίστη, καὶ Ναῶ οἰκισθεῖσα, τῆς μόνης Θεοτόκου, ὁλο-
λαμπής, ὥσπερ ἥλιος ἔλαμψας· διδὲ μὴ παύσῃ πρεσβεῦειν ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην αἰεῖ.

Τὴν ἐκ τῆς Λέσβου Ὁσίαν πάντες ὑμνήσωμεν, ὡς ἐκλε-
κτὴν Κυρίῳ καὶ ὁμόσκηνον πάντων· Ὁσίων καὶ δικαίων Ἱε-
ραρχῶν καὶ Ἀγγέλων συνόμιλον μεθ' ὧν αἰεὶ ἱκετεύει ὑπὲρ
ἡμῶν, λυτρωθῆναι ἀπὸ πάσης ὁργῆς.

Εἰς Παρθενῶνα δοθεῖσα ἐκ τῶν συγγόνων τῶν σῶν, μο-
ναζουσῶν τὸ σχῆμα, περιέβαλες μήτηρ, Ὁσία Θεοκτίστη καὶ
τῷ Θεῷ κατὰ μόνας δογλεύσασα, ἐν οὐρανοῖς συναγάλλῃ χαρ-
μονικῶς, τῶν Ἀγγέλων καὶ Ἀγίων χοροῖς.

Δόξα Πατρὶ ἡχος β'

Τὸ καθαρὸν τῆς παρθενίας σου, τηρήσασα ἄμωμον, νύμφη Θεοῦ ἐχορημάτισας, Θεοκτίστη παμμακάριστε· ἐν γὰρ τῷ Ναῷ ἡρετήσω τῆς παναγίου κατοικεῖν· ἀπαύστους ὡδάς, καὶ ἀγρύπνους προσευχάς· αἰεὶ τῷ Θεῷ ἀναπέμπουσα· ὅθεν καὶ παρ' αὐτοῦ, ἐκ τῶν τῇδε μεταστάσα, οὐρανίων θαλάμων ἐνδόξως ἡξιώθης· σὺν χοροῖς ἁσωμάτων· διὰ παντὸς δυσώπουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Τῶν Εἰσοδίων Ἦχος δ' αὐτός.

Σήμερον τῷ Ναῷ προσάγεται ἡ Πανάμωμος Παρθένος, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφοῦ. Σήμερον τὸ καθαρώτατον ἀγίασμα, ὡς τοι-ετίζουσα δάμαλις, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσάγεται. Ταύτην ἐκβοήσωμεν ὡς ὁ Ἄγγελος. Χαῖρε μόνῃ ἐν γυναιξίν, εὐλογημένη.

Εἰσόδος. Τὸ Φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Σοφίας οὐ κατισχύει ποτὲ κακία. Ὅς φυλάσσει τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ σφίξει τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν ἑαυτοῦ καθ' ἑαυτὸν ἀποθάνειται. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ· κατὰ τὸ δόγμα αὐτοῦ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ. Παιδεύει τὸν υἱόν σου· σὺ τῷ γὰρ ἔσται σοι εὐελπίς. Ἄκουε, Υἱέ, παιδίαν πατρός σου, ἵνα σοφὸς γένη ἐπὶ γῆρας. Πολλοὶ λογισμὸι ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἡ δὲ βουλὴ τοῦ Κυρίου ἐπικρατήσει εἰς τὸν αἰῶνα. Καρπὸς ψυχῆς ἐλεημοσύνη, ἡ δὲ προσευχὴ ἄνευ ἐλεημοσύνης ἄκαρπός ἐστι· κρεῖσσον δὲ πτωχὸς δίκαιος ἢ πλούσιος φιλάργυρος. Κακόφρων ἀνὴρ πολλὰ ζημιωθήσεται. Ἐὰν ἐλέγξης ἀνδρα φρόνιμον, νοήσει αἰσθησιν πρὸς διόρθωσιν· ἔλεγγε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε, μὴ ἔλεγγε κακοῦς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ ἁγίων σύνεσις.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, μὴ ὀλιγόρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ

ἐλεγχόμενος· ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγεί δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν, εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστί. Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα. Ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαὶ καὶ αἱ τρίβοι αὐτῆς μὴ τηρῶνται. Σοφίας οὐ μήποτε ἰσχύσει κακία.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατείαις παρορησίαν ἄγει. Ὁ Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, ἡτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρονήσει. Υἱέ, μὴ παραρροῆς, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἔννοϊαν ἵνα ζῇ σῇ ψυχῇ καὶ χάρις ἐπὶ τῷ σῷ τραχήλῳ, ἔσται δὲ ἴσσις ταῖς σαρξί σου καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου, ὁ δὲ πούς σου οὐ μὴ προσκόψῃ· ἐὰν γὰρ πάθῃ ἀφοβός ἐστι. Ἐὰν καθεύδῃς, ἡδέως ὑπνώσῃς, ὁ γὰρ Κύριος ἔσται πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ ἐγείρει σὸν πόδα ἵνα μὴ ἀγρευθῇς. Μὴ ἀπόσχου ἐν ποιῶν ἐνδεεῖς ἡνίκα ἂν ἡ χεὶρ σου ἔχῃ βοηθεῖν· μὴ εἴπῃς ἐπανελθεῖν ἐπάναγκες καὶ αὐριόν σοι δώσω δυνατοῦ σοι ὄντος εὖ ποιεῖν. Ἀκάθαρτος ἐναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις ἐνεδρεύει. Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Εἰς τὴν λιτὴν τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ τῶν Εἰσοδίων Ἦχος δ'.

Δεῦτε πάντες οἱ λαοί, τὴν μόνην ἀμώμητον ἐγκωμιάσωμεν τὴν ἐκ τῶν Προφητῶν προκηρυχθεῖσαν, καὶ ἐν Ναῷ προσε-νεχθεῖσαν, τὴν πρὸ αἰῶνων προορισθεῖσαν Μητέρα καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἀναδειχθεῖσαν Θεοτόκον· Κύριε πρεσβείαις αὐτῆς, τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἀγίας. Ἦχος Α'.

Χρεωστικῶς οἱ πιστοὶ συνελθόντες, εὐσεβῶς πανηγυρίσωμεν, τὴν τοῦ Χριστοῦ Παρθένον καὶ ὁσίαν Θεοκτίστην τὴν ἀοίδιμον· αὕτη γὰρ τῇ τοῦ Σταυροῦ πανοπλίᾳ καθοπλισθεῖσα, τοὺς ἀοράτους ἐχθροὺς κατηδάρισε καὶ τὸν τῆς Ἀγαρ γόνον τελείως βυθῷ κατεπόντισε· αὕτη καὶ ἡμεῖς ἐκβοήσωμεν· Πανακήρατε νύμφη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δυσωποῦμέν σε οἱ δοῦλοι σου, τὸν περιεστῶτα λαόν σου περιφύλαττε, πρεσβείαις σου. Φερωνύμως τὴν κλῆσιν παρὰ Θεοῦ κεκλήρωσαι Θεοκτίστη παμμακάριστε· τῇ γὰρ πίστει, ἐλπίδι καὶ ἀγάπῃ σεαυτὴν περιτειχίσασα καὶ ταῖς καλλοναῖς τῶν καμάτων σου κοσμηθεῖσα, ναὺς ζῶν καὶ ἔμψυχος αὐτῷ ἐρημάτισας· ὅθεν καὶ παρὰ σοὶ μονὴν ποιησάμενος, κατοικεῖν ἤρετήσατο, ὡς θείῳ αὐτοῦ τεμένει, ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλοκάρθενοι πάντες καὶ τῶν ὁσίων ἐρασταί· δεῦτε εὐφημήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ παρθένον καὶ ὁσίαν, τῶν ἀσκουσῶν τὸ ἀγαλλίαμα καὶ Πάρον τὸ διάσῳμα Θεοκτίστην τὴν ἀοίδιμον· τὸν ὕμνον ἀπαύστως τῇ Τριάδι ἀναμέλπει καὶ ἀμέσως ἐντυγχάνει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα Πατρὶ. Ἦχος Πλ. Α'

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ἡ τὸ πᾶν συντηροῦσα θεϊκὴ ἐξουσία καὶ διακυβερνῶσα τῇ ἐαυτῆς προνοίᾳ· αὕτη σὲ τῶν βαρβαρικῶν παγίδων ὡς φιλέρημον τρυγόνᾳ διεσώσατο· καὶ τὸν δυσεβῆ θῆρα Νίσσηρον παμπλοῖως βυθῷ κατεπόντισεν, ὡς τολμήσαντα κατὰ τοῦ θείου τῆς Θεοτόκου Ναοῦ τὴν στολὴν κατασυντρίψαι, τοῦ σεπτοῦ θύσιαστηρίου· ὅθεν τῶν αὐτοῦ μαιφόνων χειρῶν ρυσθείσα, τῇ ἀοράτῳ βοηθείᾳ, τὴν ἔρημον ταύτην ἠρετήσω κατοικεῖν. Ἐξευμενίζουσα τὸ θεῖον τῇ ἁγρᾷ σκληραγωγίᾳ· διὸ τεθησαύρισαι, ὡς ὄλβος πολῦτιμος· τῇ οὐρανίῳ ἀποθήκῃ, εἰς αἰῶνα τὸν ἀπέραντον.

Καὶ νῦν τῶν Εἰσοδίων ὁ αὐτός·

Σήμερον ἐν τῷ Ναῷ ἀπολαβὼν σε Δέσποινα, ὁ Ζαχαρίας

εὐφραίνεται, καὶ τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων ἀγάλλονται· ὑποδεξάμενά σε τὴν τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν· διὸ καὶ ἡμεῖς ψαλμικῶς ἐκβοῶμέν σοι· ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὰ Ἀπόστιχα Προσόμοια. Ἦχος Δ' Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τῶν παρθένων τὰ τάγματα, ἀσκουσῶν ἡ ὁμήγουρις· συνελθόντα σήμερον εὐφημήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ πανακήρατον, τρυγόνᾳ τὴν ἔμψυχον καὶ καλὴν περιστεράν, Θεοκτίστην τὴν ἐνδοξον καὶ βοηθῶμεν· παναοίδιμε νύμφη τοῦ Σωτήρος, ἱκετεύουσα μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλόανθρωπον.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέτεχε μοι.

Τῇ ἀσκήσει νεκρώσασα, τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, καὶ σαρκῶν ὄμβροις τε καταρδεύσασα, τὴν σὴν ψυχὴν πανακήρατε, καὶ πανύχοις στάσει, προσηνέχθης τῷ Θεῷ, καθαρὸν ἐνδιαίτημα· καὶ ἀπέλαβες τῶν κτημάτων τὰ γέρα, ἐπαξίως τὴν ζωὴν κληρωσαμένη τὴν μηδαμῶς λῆξιν ἔχουσαν.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου.

Ὡς* παρθένον ἀκήρατον, ὡς ἀσκήσεως ἄγαλμα, ὡς τρυγόνᾳ ἁμωμον καὶ ἀμίαντον, Χριστοῦ τῆς δόξης ὁ Κύριος σεμνὴ ἠρετήσατο· καὶ ὡς νύμφην ἐκλεκτὴν ἦν αὐτῷ προσηρμώσατο· καὶ μετῴκησεν οὐρανίοις θαλάμοις, ἐντρυνύσας τῆς αὐτοῦ ἀφράστου δόξης, ᾧ Θεοκτίστη πανσεβάσμιε.

Δόξα Ἦχος Δ'

Τὸν τῆς ἀσκήσεως δρόμον ἀπερίτρεπτον τελέσασα, καὶ τὸν Σταυρὸν ἀραμένη, τῷ Χριστῷ ἀκολουθήσασα, Θεοκτίστη παμμακάριστε· πάντα τοῦ βίου κατεφρόνησας, ὡς ἄχρηστα ρευστὰ καὶ ἐπίκαιρα· καὶ μόνα τὰ μόνιμα καὶ αἰεὶ διαμένοντα, ὀλοφύχως ἐπεπόθησας· νοερῶς ἐνοπτριζομένη, τοῖς ἐπαγούργοις σου προσευχαῖς καὶ πανύχοις στάσεσιν· ὧν καὶ ἀξίως τετύχηκας παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Καὶ νῦν τῶν Εἰσοδίων ὁ αὐτός

Σήμερον ὁ θεοχώρητος Ναός, ἡ Θεοτόκος ἐν Ναῷ Ἁγίῳ προσάγεται· καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται· σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων ἅγια ἀγάλλονται· καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον. σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου· τὸ τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Πλ. Α'

Τῆς Μειδύμνης τὸν γόνον καὶ θεῖον βλάστημα, καὶ Παρίων τὸ κλέος καὶ τὸ ἐν τρυφήνῃ, Θεοκτίστην τὴν Ἁγίαν εὐφημῶμεν· χαῖροις, βοῶντες πρὸς αὐτήν, καλλιπάρθενε ἀμνάς καὶ νύμφη Θεοῦ τοῦ λόγου· ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου Γοργοποκού. Ἦχος Α'

Ψυχὰς προκαθαρθέντες, τῇ ἀγνίᾳ καὶ σώματα, τῆς Γοργοποκού Παναγίας τελέσωμεν τὴν μνήμην, καὶ πόθῳ κατασπαζόμενοι, Εἰκόνα αὐτῆς τὴν ἱεράν, ἀγγελικὴν μελωδήσωμεν, χαρμώθυνον μελωδίαν, Χαῖρε ἀναβοῶντες, ὁ πυρίμορφος θρόνος τοῦ Θεοῦ, χαῖρε ἡ σκέπη τῶν βροτῶν ἡ φρικτὴ, χαῖρε ἡ γοργῶς τὰς δεήσεις τῶν πιστῶν ἐπακούσασα.

Εὐλόγησις τῶν ἔργων καὶ Ἀπολύσις. Εἰς τὸν Ὁρθρὸν Α' Στιχολογίαν Κάθισμα Ἦχος Α'. Τὸν τάφον σου σωτήρ.

Ἰσαγγελλον ζωὴν, ἐπὶ γῆς κεκτημένη, δοχεῖον καθαρὸν, σὺ τοῦ Πνεύματος ὠφθης διὰ καὶ ἐμπέπλησαι τῶν αὐτοῦ ἐπιλάμψεων, χάριν νέμειν τε καὶ ὀφλημάτων τὴν λύσιν τοῖς τελοῦσί σου τὴν ἀξίειναι μνήμην, Θεοκτίστη πάνσεμνε.

Δόξα Ἦχος Δ' Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐπέστη φιλέοργοι, λαμπρὰ πανήγυρις, ἡ μνήμη ἡ ἑνδοξὸς τῆς Θεοκτίστης ἀγνῆς, τοὺς πάντας εὐφραίνουσα, ὅθεν καὶ συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν ἁσμασιν ἐπαξίοις, τὴν φαιδρὰν αὐτῆς μνήμην. Ἐν ἧ ἀναπηγάξει ἡμῖν, ρεῖθρα ἰάσεων.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν χάριν νῦν ἅπαντες ἀνευφημήσωμεν, μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὡς δι' αὐτῆς τὴν χαρὰν τῷ κόσμῳ ἀγάσασαν, λύσιν τῆς ἁμαρτίας, εὐραμένη ἡ φύσις ἅπαντα τῶν ἀνθρώπων, γηθομένη κραυγάζει· εὐχαῖς αὐτῆς Κύριε, ρῦσαι ἡμᾶς τῶν δεινῶν.

Εἰς τὴν Β' Στιχολογίαν Ἦχος Πλ. Α' Τὸν συνάναρχον λόγον.

Θεῖκην παντευχίαν ἀναλαβοῦσα σεμνή· καὶ Σταυροῦ τῇ ἰσχύϊ καθοπλισθεῖσα στερόδως, ἀσκητικῶς τὸν πονηρὸν κατεπῆλεσας, καὶ ἐδέξω κατ' αὐτοῦ, βραβεῖα νίκης ἀνδρικῶς, παρὰ τοῦ μόνου Δεσπότη, Χριστοῦ τοῦ ἀγωνοθέτου· ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔλεος, δεῖξον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ τὰ κύματα, Ἁγνή, καταπράυνον τῶν ματαίων λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλει.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα Ἦχος Γ'. Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Κόσμου τερπνότητα ὅσιν ἔλιπες· μόνον ποθήσασα τὸν σὸν νυμφίον Χριστόν, Νίσσηρι δὲ τῷ δυσεβεῖ δεινῶς αἰχμαλωτισθείσης, σῆς πατρίδος ἐφθασας κυβερνήσει τοῦ λόγου σου, Πάρον τὴν πανέροισον, καὶ ναῶν προσεπέλασας, τῆς μόνης Ἁγνῆς Θεοτόκου, τὸν βίον ἀμέμπτως διανύσασα...

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον· ὁ αὐτός.

Ἀκατανόητον καὶ ἀκατάληπτον ὑπάρχει Δέσποινα θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοὶ ἀγνὴ φρικτὸν μυστήριον· τὸν γὰρ ἀπερίληπτον συλλαβοῦσα ἐκύησας· σάρκα περιθέμενον ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὃν πάντοτε αἰεὶ ἐκδυσώπει, ὡς υἱόν σου, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ Ἀναδαθμοί. Τὸ Προκείμενον. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν. Πᾶσα κτιοή. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐκπορευομένου τοῦ Ἰησοῦ, ἐκ τοῦ ἱεροῦ, λέγει αὐτῷ εἰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ· Διδάσκαλε, ἴδε ποταποὶ λίθοι καὶ ποταπαὶ οἰκοδομαί. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Βλέπεις ταύτας τὰς μεγάλας οἰκοδομάς; Οὐ μὴ ἀφελθῇ λίθος ἐπὶ λίθου ὃς οὐ μὴ καταλυθῇ. Καὶ καθημένου αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν κατέναντι τοῦ ἱεροῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας. Εἰπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον, ὅταν μέλλῃ πάντα ταῦτα συντελεσθῆναι; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς αὐτοῖς ἤρξατο λέγειν. Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγὼ εἰμὶ· καὶ πολλοὺς πλανήσουσιν. Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ' οὐπω τὸ τέλος. Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν, καὶ ἔσονται σεισμοὶ κατὰ τόπους, καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ ταραχαί· ἀρχαὶ ὁδύνων ταῦτα.

Ὁ 50. Δόξα ταῖς τῆς Ὁσίας. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ τὸ παρὸν Ἦχος Β'

Ἀπορρίψασα πᾶσαν τοῦ θήλεως ἀσθένειαν, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀνδρικῶς ἐχώρησας, καὶ τῷ δεσπότη Χριστῷ στεφανηφόρος παρέστηκας, αἰ χοροβατοῦσα σὺν Ἀγγέλων ταῖς χορείαις, ὅσα Θεοκτίστη· κερρησίαν οὖν ἔχουσα πρὸς αὐτόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς Ἦχον Α' Ὁδὴ Α' Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Ὁδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ· ὅτι δεδοξασται.

Σοφίας τὴν ἄβυσσον ἢ τετοκυία, σταγόνα σοφίας μοι,

πηγὴ χαριτόβρυτε, σεμνὴ κατάπεμψον, ὕμνολογῆσαι τῶν χαρίτων σου τὸ πέλαγος.

Ὑμνῶ σε Πανύμνητε, ἦν ἀνῆμνοῦσιν, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ὡς Θεὸν κῆρσας τὸν ὑπερύμνητον· ὃν πᾶσα κτίσις ἀνυμνεῖ· ὅτι δεδοξασται.

Τῆς Ὁσίας Ἦχος Δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος. Ὁδὴ Α' Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὸν νοῦν μου καταναγασθῆναι δέομαι ταῖς φωτοβόλοις αὐχαῖς τῶν σῶν χαρίτων, Δέσποτα Χριστέ, ἀμαυρούμενον πάθεισιν· ὅπως ἀξίως μέλψωμαι, τῆς σῆς Ὁσίας μνήμην ἔνδοξον.

Ἐπέστη χαρμονικὴ πανήγυρις πιστοὶ θεόφρονες, τῆς ἀκηράτου σήμερον, ἡμῖν Θεοκτίστης τῆς σῶφρονος· πρὸς πανδασίαν ἄγουσα, τῶν φιλεόρτων τὰ συστήματα. Ὑπῆλθες καρτερικῶς, τὸ στάδιον τὸ τῆς ἀσκήσεως· δυναμονιμένη σθένει θεῷ, Θεοκτίστη πανθαύμαστε, καὶ πρὸς τρυφὴν ἀδάπανον, τοῦ παραδείσου μεταβέβηκας, Νεφέλην σε ὁμβροφόρον Δέσποινα κατονομάζομεν· ὡς ὑετὸν τεκοῦσα τῆς ζωῆς, ἕνα τὸν Θεάνθρωπον· τὸν τοὺς βροτοὺς ἀρδεύσαντα, αὐχμῷ τακέντας παραβάσεως...

Ἄλλος κανὼν τῆς Ὁσίας. Ἦχος Πλ. Δ' Ἀρματηλάτην Φαραώ. Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Ὡς παρθενίας καθαρὸν κειμήλιον καὶ ἀκηλίδωτον, τῷ καθαρῷ λόγῳ, καὶ ἀγνῷ νυμφίῳ σου, ἐν οὐρανοῖς παρίστασαι, Θεοκτίστη, πταισμάτων ἐξαιτουμένη συγχώρησιν, μνήμην σου σεπτὴν τοῖς γεραίρουσιν.

Δεσμοὺς στοργῆς τῶν γεννητόρων λύσας· πόθῳ τοῦ πλάσαντος· παρθενικοῖς δῆμοις, σεαυτὴν κατέμειψας· ἀγνεύουσα τῷ σώματι, καὶ τῷ πνεύματι ἅμα· ἐντεῦθεν ὠφθῆς ἀνάκτορον, τοῦ παρθενικοῦ θησαυρίσματος... Δόξα Πατρί.

Ἀλλοιωθεῖσα τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν θεῖου· ἐξ ἔρωτος ἀσκητικοῖς πόνοις σεαυτὴν ἐνδεδόκας, ἀρρενωπὸν δεικνύουσα τὸ τῆς φύσεως χαῦνον· καὶ ἀσθενὲς τὸ τοῦ θήλεως· θείαις ἐν ἐλπίσι ῥωννύουσα.

Ἰγνεσι σοῖς παρθενομήτορ, ἄχραντε ἀκολουθήσασα, τῷ
ἐξ ἀγνῆς μήτρας, σοῦ ἐξανατεῖλαντι, ἡ Θεοκτίστη χαίρουσα,
ἐνυμφεύσατο κληρον, λαβοῦσα τὴν ἐπουράνιον καὶ παστάδα
τὴν ἀκατάληπτον.

ᾠδὴ Γ' Τῆς Θεοτόκου. Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ
Θεός, ὁ ἐφ' ὕδατων οὐρανόν, στερεώσας τὸν δεῦτερον καὶ ἐ-
δράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν παντοδύναμε. Ὁ οὐρανὸς ὁ κα-
θαρώτατος, τὸ τοῦ βασιλέως ἀνάκτορον, ὁ χαριτόπνους ἀλη-
θῶς, καὶ εὐώδης Παράδεισος, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν, ἡ Θεοτό-
κος ὑμνεῖσθω μοι...

Λόγῳ τὸν λόγον ἀπεκύησας, τὸν τῷ λόγῳ πᾶσαν πρὸς ὑ-
παρξιν, παραγαγόντα λογικὴν φύσιν ἅμα καὶ ἄλογον, εὐλογίας
ἐκλυτρούμενον βροτοὺς παντευλόγητε.

Τῆς Ὁσίας. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ Κύριε ᾠδὴ Γ. Ὁσία τοῦ Θεοῦ
πρέσβευε.

Τὰ πάθη τὰ τῆς σαρκὸς ἀπονεκρώσασα θείῳ ἔρωτι· νύμφη
Θεοῦ γέγονας· Θεοκτίστη μήτηρ πανθαύμαστε.

Ἀρδεύσασα τὴν ψυχὴν· τοῖς τῶν δακρύων ὀχετοῖς πάν-
σεμνε, ὡς ἄκαρπος ἄρρουρα, ἤνεγκας καρποὺς τῷ Κυρίῳ σου.

Γενναίως τὸν σχολιόν, καὶ ἰοβόλον δυσμενῇ δράκοντα
πόνους τοῖς σοῖς ἔτρωσας, κράτους θεϊκοῦ δυναμοῦντός σε.

Ἰκέτης πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, σωματωθέντα δυσωπῶ φάνηθι,
τῶν πονηρῶν ἔργων μου, ὅπως ἐπιτύχω ἀφέσεως.

Ἄλλος Πλ. Δ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς. Ὁσία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Σῶμα φυλάξασαν ἀγνὸν καὶ πνεῦμα κεκαθαρμένον· ἐναν-
τὶαί σε δυνάμεις ὀρώσαι ἀπηλαύνοντο σφοδρῶς, τῶν προ-
σευχῶν σου μάλιστα καὶ τοῖς δακρύων ὄμβροις ὁ λεγὼν ἀπε-
πνίγετο.

Ἀπαθεστάτῳ λογισμῷ τοῖς νοιτοῖς ὁμιλοῦσα καὶ Θεῷ
ἐνατενίζουσα μόνῳ, κατετρέφας τῆς αὐτοῦ ἀφράστου ὡραιό-
τητος· ὁ γὰρ αὐτοῦ σε πόθος, ὅλην πρὸς τοῦτον ἀνέφλεγεν.
Δόξα Πατρί.

Νενυμφευμένη τῷ Χριστῷ, δι' ἔρωτος θειοτάτου καὶ

αὐτοῦ πυρπολουμένη τῷ κάλλει τῆς σαρκὸς τοὺς ἐμπαθεῖς
ἀναπесείσω ἔρωτας· πᾶσιν γεώδη σχέσιν ὡς ψυχοφθόρον
μυσήσασα. Καὶ νῦν.

Ὑπεραρθεῖσα τῶν τῆς γῆς φροντίδων θεοκυῆτορ· Θεο-
κτίστη τοῦ Υἱοῦ σου, τῷ πόθῳ, τετρωμένη τοῖς αὐτοῦ ἰγνεσι
ἠκολούθησε· σὲ βοηθὸν πλουτοῦσα· καὶ προστασίαν ἀήττητον.

Λίτησις. Τὸ Κάθισμα Ἦχος Πλ. Α'. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τοῦ Σταυροῦ ταῖς ἀκτῖσι καταλαμπρύνασα, τὴν ψυχὴν
μετανοία καθωραΐσασα, τῶν παθῶν τὰς προσβολὰς ἀπενέκρω-
σας· καὶ νυμφίον τὸν Χριστὸν ἀρμοσαμένη εὐσεβῶς· ἠγάπη-
σας μέχρι τέλους, αὐτὸν αἰεὶ δυσωποῦσα ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν.

Τὸ ἐξαίσιον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως· καὶ ὁ ἀφραστός
τόκος, ὁ τῆς λοχείας σου· ἐν σοὶ ἀγνωρίστη ἀγνὴ ἀειπάρθενε·
καταπλήττει μου τὸν νοῦν· καὶ ἐξιστᾷ τὸν λογισμόν, ἡ δόξα
σου Θεοτόκε· τοῖς πᾶσιν ἐφαπλουμένη πρὸς σωτηρίαν τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

ᾠδὴ Δ' Τῆς Θεοτόκου Ἦχος Α'. Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Ἐν πνεύματι προβλέπων, προφῆτα Ἀββακούμ, τὴν τοῦ
Λόγου σάρκωσιν, ἐκήρυττες βοῶν· Ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη
ἐπιγνωσθείσῃ, ἐν τῷ παρῆναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθείσῃ· δόξα
τῇ δυνάμει σου Κύριε...

Θανάτου μὲν αἰτία, ἡ Εὐὰ τοῖς βροτοῖς, συμβούλια ὄψεων,
γεγέννηται Ἀγνή· σὺ δὲ Παρθένε τεκοῦσα λόγῳ τὸν Λόγον,
ἀθανασίας καὶ ζωῆς πρόξενος ὤφθης, ὅθεν ἐπαξίως ὑμνοῦμέν
σε...

Ἐν πνεύματι Προφῆται, προεῖδόν σε Ἀγνή, Ὅρος, Πύλιν
Τράπεζαν, ἁγίαν Κιβωτόν, Λυχνίαν, Θρόνον ζωῆς, Στάμνον
καὶ Κλίνην, Θεοῦ Μητέρα, ἐν συμβόλοις σε δηλοῦντες, ὧν
ἡμεῖς ὀρώμεν τὴν ἐκβασιν.

Τῆς Ὁσίας ᾠδὴ Δ'. Ὁσία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Ἦχος Δ'

Δελυτρωμένη χειρῶν τῶν μαιφονούντων, τοῦ δυσμενοῦς
Νισσύρεως θεϊκῇ δυνάμει· ἔστις τῷ Ναῷ τῆς ἀγνῆς θερμῶς.

Γεγυμνωμένη ἱμάσι τοῖς τοῦ σαρκίου, ὀλοτελῶς διήνυσας αἶθριος ὁσία, ζωὴν τὴν ἐπίπονον κραυγάζουσα τῷ κτίσῃ σου, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Πυρπολούμενη τῷ ἔρωτι τοῦ Δεσπότου, ὃν ἐκ ψυχῆς ἠγάπησας, ἔστις πρὸς ἀγῶνας, τοὺς ἀσκητικούς τῆς σαρκός· διὸ καὶ ἀπέλαβες γέρα παρ' αὐτοῦ τῶν καμάτων σου. Κυφορεῖς Μητροπάρθενε τὸν δεσπότην καὶ γαλουχεῖς τὸν τρέφοντα ἁμῶν τὸ γένος· ὠλέναις κατέχεις ταῖς σαῖς τὸν πάντα συνέχοντα, καὶ δρακί κρατοῦντα τὰ σύμπαντα.

Ἔτερος Σὺ μοῦ ἰσχύς Κύριε. Πλ. Δ'. Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μέλη σαρκός, ὃ Θεοκτίστη νεκρώσασα ἐν τῇ πάσης βίου ματαιότητος, σαυτὴν μακρύνεις πανευσεβῶς τὴν ζωοποιούσαν ἐνέργειαν κατεπλούτησας, τῷ κόσμῳ νεκρουμένη, καὶ Θεῷ μόνον ζῶσα, πρὸς ὃν πᾶσαν ἀνέτεινας ἔφεσιν.

Νόμῳ πικρᾷ αἰχμαλωσίας δουλεύσασα, καὶ βαρβάρων γεγονυῖα λάφυρον, ἡχηλωτίσθης ὑπὸ Θεοῦ λυτρωσιν εὐροῦσα, βαρβαρικῆς κατασχέσεως, ἐντεῦθεν τὰς ἐρήμους κατοικήσασα εὖρες τὴν θεϊκὴν ψυχὴν εἰς παράκλησιν... Δόξα.

Ῥῥται τὸ πρῖν, Ἀδάμ γυμνὸς διὰ βρώσεως, σὺ δὲ τοῦτου μήτηρ τὸ ὀλίσθημα, ἐπανωρθώσω τὴν ἐν Χριστῷ, γυμνώσιν παθοῦσα, δι' ἧς ἐκεῖνος ἀπέθετο· τῶν φύλων τὴν αἰσχύνην, καὶ χιτῶνα τὸν θεῖον τῇ γυμνώσει τῇ σῇ περιέθετο.. Καὶ νῦν.

Τοῖς νοεροῖς ὄμμασι, Θεοκυῆτορ ἀγνή, Θεοκτίστη κάλλος τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ φανταζομένη καὶ ὑπ' αὐτοῦ, καταυγαζομένη ἀγλὴν τὴν κάτω παρέδραμε, καὶ τούτῳ ἐπομένη, εἰς νυμφῶνα τὸν θεῖον, σὺν αὐτῷ αἰωνίως ἐσκήνωσε.

Ῥδὴ Ε' Ἦχος Α'. Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Τὸ φαεινὸν ἡμῖν ἑξανάτειλον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, τοῖς ὀρθρίζουσιν ἐπὶ τὰ κρίματα, τῶν ἐντολῶν σου, Δέσποτα φιλήνθρωπε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ὡς κιβωτὸς σεμνὴ ἀγιάσματος, καὶ ὡς πυρίμορφος θρόνος Ἅγιος, καὶ ὡς παλάτιον ἡγιασμένον, Δέσποινα ἐχώρησας, Θεὸν Παγκράτορα.

Μήτηρ ἀπειράνδρου ἐν Παρθένοις σὺ αὐτῆς Παρθένος δέ,

ἐν Μητράσι μόνῃ Πάναγγε ἀρρήτως ὤφθης· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν φύσεις ἀμείβοντα...

Τῆς Ὀσίας. Σὺ Κύριέ μου φῶς. Ἦχος Δ'. Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀγάλλεται παιδρῶς, ἡ πατρίς ἡ σὲ φύσασα, εὐφραίνεται δὲ ἄξίως, ἡ λειχοῦσά σε πόλις ἐν ἣ τὸ πέρας ἤλειψας..

Ἀνένδοτον τὸν νοῦν, εὐχηκίᾳ τῷ κτίσῃ σου ὑπέφερες τῆς σαρκός σου, τὰς δεινὰς τρικυμίας, ἀνέμων παμμακάριστε.

Τοὺς πόθῳ τὴν σεπτὴν ἐκτελοῦντάς σου κοίμησιν, πανένδοξε Θεοκτίστη· δυσχεριῶν πολυτρόπων περισώζε πρεσβείαις σου. Θεοτοκίον.

Ὀλότιμον πατρί, ὑπάρχοντα καὶ πνεύματι, ἐκύησας θεομήτορ, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν ἡμῶν.

Ἔτερος Κανὼν. Πλ. Δ'. Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν...

Ὁδὸν συνηχηλωτίσθης, τὴν ψυχὴν τῷ σώματι, οὐδὲ προέχρινας τὴν ἐλευθερίαν, ἐν Χριστῷ, τῆς ἀρίστης δουλώσεως· ἄλλ' ἐν ταῖς ἐρήμοις, κατασκηνώσασα προθύμως τῆς παθῶν δεσποτείας λελύτρωσαι.

Νοεραῖς θεωρίαις, ὅλως τῆς σαρκός πρὸς Θεὸν ἐκδημήσασα· ἐγγυμνώθης σῶμα τῆς ψυχῆς ἀκηλίδωτον ὄργανον· τὴν ἀπαθεστάτην διαγωγὴν τοῦ Παραδείσου πρὸ τῆς βρώσεως σὺ εἰκονίζουσα... Δόξα πατρί.

Θανατώσασα πᾶσαν, σώματος ὀρμὴν ψυχοφθόρε θεόνυμφε, πρὸ θανάτου θνήσκειν, ἡρετήσω ἐκούσιον θάνατον· οὐπερ τῇ μελέτῃ διηνεκῶς ρυθμιζομένη· πρὸς ζωὴν ἐκ θανάτου μεθέστηκας. Καὶ νῦν.

Ὀλικῶς τῷ Υἱῷ σου μόνῃ Μητροπάρθενε ἡ καλλιπάρθενος κολληθεῖσα κόρη, Θεοκτίστη τῶν μύρων ἐμπέπλησται τούτου τῶν ἁλῶν, ὧν τῆς ὁσμῆς ἐφιεμένη, πρὸς αὐτὸν ἀτενῶς ἀνεφέρετο.

Ῥδὴ στ' Τῆς Θεοτόκου Ἦχος Α'. Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Τὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοᾷ· τὴν ζωὴν μου ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς καὶ σῶσόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα Κύριε δόξα σοι.

Προστασία τῶν πιστῶν, ἀθυμούντων χαρμονή, εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, ἐμπλησον πνευματικῶς τοὺς δούλους σου, τοὺς πεποιθότας τῇ προστασίᾳ σου.

Οὐρανὸς ὁ λογικὸς, ὁ ναὸς ὁ καθαρὸς, ἡ Ἁγία Κιβωτός, ὁ τερπνότατος Θεοῦ Παράδεισος, ἐν ᾧ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ὑμνείσθω μοι.

Ἔτερος Κανὼν τῆς Ὁσίας. Ἦχος Δ' Θύσω σοι μετὰ φωνῆς. Ἁγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀβρόχως διέπλευσας τοῦ βίου κλύδωνα, ταῖς δὲ ἀσκήσεως αὐραῖς πρὸς λιμένα εὐδίου καθωρμίσθης.

Πτερνίσαι ὁ Βελίαρ τὴν σὴν οὐκ ἰσχύσατο, γενναιοτάτην ἀνδρείων, ἀλλ' αὐτοῦ τὰ θήρατρα τῆς κακίας προσευχῇ σου συντονωτάτη θάπτον ἠφάνισας.

Οὐδόλως τὰ τοῦ βίου τερπνὰ ὡς ἀνύπαρκτα ἠγγίσω μὴτερ ὅσια τὸν ὥραϊον κάλλει ἐπιποθοῦσα· διὰ τοῦτο, καὶ τῆς τούτου ἐφέσεως ἔτυχες. Θεοτοκίον.

Λυχίαν χρυσαυγὴ καὶ παστάδα σε ἔγνωμεν· καὶ ὁμυροφόρον νεφέλην· ὑετὸν ὡς τέξασα, Θεοτόκε, τὸν τοὺς καύσωνι ἁμαρτίας τακέντας δροσίσαντα.

Ἔτερος τοῦ Πλ. Δ' Ἰλάσθητί μου σωτήρ. Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Κρυφισμύστως Θεῷ συγγενομένη θεόπνευστε· γυμνώσεως σαρκικῆς οὐδόλως ἐφρόντισας, τὸ γὰρ πῦρ τὸ αἶνόν σου ἐν τῇ καρδίᾳ ἀναφθέν σε περιέθαλπε.

Τῷ κρούει καὶ παγετῷ τοῖς νηφετοῖς, καὶ τῷ καύσωνι, γυμναζομένη σεμνή· σιδήρου στερεώτερον, τὸν χοῦν ἀπετέλεσας· τὸν δὲ νοῦν πρὸς θείαν θεωρίαν ἀνεβίβασας. Δόξα.

Ἰὸν τὸν ἐν τῇ ἐδέμ, διαχυθέντα τοῦ ὄψεως τῆς Εὐας ταῖς ἀκοαῖς, αὐτῇ ἀπεμείωσας· ἀκοὴν τηρήσασα· ταραχῆς ἐκ βίου καὶ θορύβων ἀνεπίβατον. (Θεοτόκ.)

Σεσάρκωται ὑπὲρ νοῦν, ἐν τῇ νηδύϊ πανύμνητε· ὁ λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς παρθένων συστήματα· ἀγνώως μνηστευσάμενος μεθ' ὧν Θεοκτίστη ἀπαθῶς αὐτῷ νενύμφευσθαι.

Αἰτήσις. Σὺ γὰρ εἰ ὁ Βασιλεὺς. Τὸ κοντάκιον Ἦχος Δ' Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν προσκαίρων πάνσεμνε ἀπολυθείσα μετωκίσθης χαίρουσα, πρὸς τὰς αἴλους νῦν μονάς, ἀπολαβοῦσα τὰ ἐπαύλα τῶν σὼν ἀγώνων, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἔτερον Κοντάκιον Ἦχος Γ. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Θεοκτίστην ἅπαντες νῦν εὐφημήσωμεν ὕμνοις· τῇ ἀσκήσει γέγονε πεφυτευμένη ὡς ξύλον· ῥεύμασι τοῖς τῶν δακρύων ἀρδευσταμένη, ἔβλυσε καρποὺς ἀξίους τῇ ἐγκρατείᾳ· διὰ τοῦτο μετετέθη πρὸς αἰοδήμους καὶ ἀκηράτους μονάς.

Ὁ οἶκος.

Τὰ φθαρτὰ παριδοῦσα τὴν ἀφθαρσίαν εἴληφας· τὰς τερπνὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος ἐμίσησας· ἀπὸ βρέφους ποθήσασα τὴν ἀγνίαν· ὅθεν κόσμου ἀπέδρασας θανάτων τῶν φυσάντων σε· μόνου Θεοῦ ὅσια τὸν ἔρωτα ἐπιποθήσασα· καὶ αὐτὸν ἀγαπήσασα, ὅλη ψυχὴ καὶ διανοία ἀληθῶς· διὰ τοῦτο μετετέθης πρὸς ἀκηράτους καὶ αἰοδήμους μονάς.

Τὴν Θ' Νοεμβρίου. Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ὁνησιφόρου καὶ Πορφύρου.

Ἰπποῖς Ὁνησιφόρε πρὸς Θεὸν τρέχων. Ἐχεις συνιπτεύοντα καὶ τὸν οἰκέτην. Νύσσης οὐρανίας ἐπέβη τῇ ἐνάτῃ, ᾧ ἀθληταί.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ματρώνης. (Ἐκ τοῦ νέου Παραδείσου).

Τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας. Στιχ. Λέσβου τὸ θρέμμα Παρθένος Θεοκτίστη. Κτίστη Θεῷ, πρόσεισε νύμφη παγκαλῆς.

(Ἐρανίσθημεν τὸν δῖον ἐκ τοῦ νέου Παραδείσου).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν Ὁσίων Μητέρων ἡμῶν Εὐστολίας καὶ Σωπάτρας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ.

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Ἀντωνίου.

Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Χριστοφόρου καὶ Μαύρας, Ναρσί καὶ Ἀρτέμονος.

Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Κολοβοῦ, τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἑλλαδίου.

Τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν Εὐθυμίου καὶ Νεοφύτου, τῶν Κτητόρων τῆς σεβασμίας μονῆς τοῦ Δοχειαρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς σεβασμίας εἰκόνος τῆς Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης Γοργοῦπηκόου. Καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ ἐν σπηλαίῳ Ρώσσου.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, τῆς ὁσίας Θεοκτίστης καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων, ἐλεῆσαι ἡμᾶς Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Τῆς Θεοτόκου Ἦχος Α' Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Ἡ κάμινος σωτὴρ ἑδροσίζετο, οἱ Παῖδες δὲ χορεύοντες ἔπαλλον· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Ὑψιστος Παράδεισον ἔμψυχον, Παστάδα τε Ἀγνὴ χαριτόπλοκον, χρυσόμορφον Πορφύραν καὶ Οὐρανὸν σὲ ἀνέδειξε.

Στερέωσον τὸν νοῦν μου, τρεπόμενον, τὸν λογισμὸν κλονούμενον ἑδρασον, ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῇ σῇ σκέπῃ Μητροπάρθενε.

Τῆς Ὁσίας Ἦχος Δ' Ἐν τῇ καμίνῳ. Ὁσία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πικρὰς ἀνόμων γενναιοτάτῳ τῷ φρονήματι ἔστεργες κακώσεις καὶ τὰς τῶν ὑετῶν καὶ χιόνων τὰς νιφάδας τε αἰθροῖῳ τῷ σώματι· εὐχαριστοῦσα Θεῷ δυναμοῦντί σε.

Ρώμη τῇ θείᾳ, ὠτρίνομένη προσεχώρησας πρὸς τὰς παρατάξεις τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν· καὶ τὴν τούτων κατηδάφισας, ἰσχὺν ἀνίσχυρον, ἐπευλογοῦσα Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον.

Ὡραϊσμένη τῆς παρθενίας καλλωπίσμασιν ἡρώδης νυμφοστόλος Θεοκτίστη σεμνή. Εἰς νυμφῶνα τὸν οὐράνιον συμβασιλεύουσα τῷ εἰς αἰῶνα ἀεὶ βασιλεύοντι.

Ἀγιωτέρα ἁγίων πάντων Κόρη πέφυκας· καὶ καθαρωτέρα

οὐρανίων νοῶν· ὡς τὸν πάντων ἀγιώτατον, ἀγίως τέξασα τὸν τοὺς Ἀγίους δοξάσαντα.

Ἄλλος τῆς Ὁσίας Πλ. Δ' Θεοῦ συγκατάβασιν. Ὁσία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὴν ἔρημον ὥκησας· γυμνὴ παντοίας περιβολῆς αἰσθητῆς· τρεφομένη τῷ λόγῳ τὸ προϊόντι ἐκ θείου στόματος· ὃ λυπανθεῖσα ψυχῆς αἰσθητήρια, κατεγλυκάνθη τὸν νοῦν θείᾳ ἡδύτῃ.

Ἠλλοίωσας πρόσκαιρον μορφὴν ὁμμάτων, ὡς οὖσαν δέλεαρ, ἀντιστρέψασα πάντων τῶν ὁρωμένων τὰ κάλλη πάνσεμνε· πρὸς τὸν ἐντός σου ἀόρατον ἄνθρωπον· ὃν καὶ καλλωπίσασα Θεῷ προσήρμωσας.

(Δόξα)

Σκιρτῶσαι γηθόμεναι, νῆσοι, θεόφρον ψυχαὶ τε ἄμωμοι αἱ τοῦ βίου τῇ ἄλμῃ, καὶ τρικυμίας περικυκλούμεναι τῇ σῇ λαλοῦσῃ νήσῳ συγχορεύουσαι, τῇ γενομένη σε πιστόν σοι ἐνδείγματα.

(Καὶ νῦν.)

Βοήθειαν ἔχουσα, σὲ καὶ προστάτην Θεοχαρίτωτε· Θεοκτίστη τῷ λόγῳ, τῷ ἐκ γαστροῦ σου ἐξανατείλαντι· συνανέκραθις ψυχῆς καθαρότητι, κατατρυφῶσα αὐτοῦ τῆς ὥραιότητος.

Ὡδὴ Η' Ἦχος Α' Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Ὅν φρόντισιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι αἱ στρατιαί, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε Παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἔμψυχος θάλαμος, καὶ ἔμπνους ἀλουργίς, γλαυκὸς ἀλουργόχρους, τῷ πάντων Βασιλεῖ, ἐδείχθης Παρθένε, καὶ πορφύρα· ἐξ ἧς ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη, τοῦ θεανθρώπου Λόγου.

Συνέλαβες Ἀχραντε τὸν ἅπασαν δρακὶ τὴν κτίσιν συνέχοντα, ὡς Κτίστην καὶ Θεόν, ἀρρήτως ἀφράστως, δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, βροτὸν γεγονότα, καὶ ὃ ἦν μὴ ἐκστάντα.

Ἦχος Δ' Ὡδὴ Η' Τῆς Ὁσίας χεῖρας ἐκπετάσαι. Ὁσία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι Χριστοῦ, καὶ τῇ ἀπλήστῳ στοργῇ

προθύμως ἤνυσας, τὰ τῆς ἀσκήσεως σκάματα, Θεοκτίστη παμ-
μακάριστε, καὶ ἀναπτῶσα πρὸς αὐτὸν μέλπεις κραυγάζουσα·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁδεύσασα τρίβον τὴν στενὴν τὴν τῆς ἀσκήσεως, ἐν πε-
ραιώσει σου, ἁξίως μῆτερ μετέσχηκας, τῆς μερίδος τοῦ Κυρίου
σου· παρὰ τοῦ νεύσει θεϊκῇ θεασαμένου σε· καὶ ἐβόας, νῦν
ἀπολύεις τὴν δούλην σου Δέσποτα..

Παρθένων ἡ ἐνδοξος πληθὺς, Ὁσίων τάγματα, παιδρῶς
ἀδριοίδητε, τῆς ἀκηράτου Παρθένου νῦν Θεοκτίστη, εὐφη-
μήσωμεν, τὴν σεβάσιμον καὶ σεπτὴν αὐτῆς μετάστασιν, ἐκβο-
ῶντες πάντα, ὃ τὰ πάντα εἰδὼς καὶ προορῶν.

Θεοκυῆτορ ἀγνή, ὡς πάντων Κύριος τῶν ἐσομένων τὴν
δήλωσιν εὐδοκήσας μετοικήσατο τὴν Θεοκτίστην μέλπου-
σαν τοῦ θεοῦ οἴκου σου, καὶ ὕμνουσιν ἀπαύστως τὸ θεῖόν σου
ὄνομα..

Ἄλλος Κανὼν ἤχος Πλ. Δ' Ἑξαπλασίως κάμινος. Ὁσία
τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἵνα τῷ κόσμῳ γνῶριμον, τῶν κρυφίων ὁ γνώστης Θεός
σοῦ τὴν βιωτὴν τὴν καθαρὰν καὶ ἁμωμον σεμνὴ ἀπεργάσῃται
τοῖς θηρευταῖς κατάδηλον, σὲ καὶ φανεράν, ἐπευδοκεῖ τοῦ γε-
νέσθαι· οἷς καὶ διαγνωσθεῖσα, ἐκηρύχθης τῷ κόσμῳ ἐκλάμψα-
σα ἐκ σκότους πρὸς θαλασσίας φάος.

Ὅλην σάντην πανάμωμον, καθαρὰν ἐκτέλεσας, καὶ τῶν
μαρτυρίων δεκτικὴν, ἡξίωσαι τῆς τούτων μεθέξεως, δι' ὧν
ἀναπλαττόμεθα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ σώματος αἰτήσασα λύσιν· αὐ-
τίκα πρὸς τὴν ἄνω μεταβέβηκας λῆξιν, Χριστὸν τὸν σὸν νυμ-
φίον τρανώτερον ὁρῶσα... (Δόξα πατρὶ)

Νόμῳ κοινῷ, τῆς φύσεως θεωρήσας κειμένην σε· ἄπνουν
καὶ νεκράν, γεγυμνωμένην ἄταφον, χειρὸς τὴν ἀφαίρεσιν, εἰς
εὐλογία ἐνδειγμα· σοῦ κατατολμᾷ ὃ καὶ τὸ πρὶν ἐγνωρίσθης·
ἀλλ' ὥφθης τὴν πορείαν· κατευθύνουσα τούτου, εὐθὺς ἀπολα-
βοῦσα τὴν συλληφθεῖσαν χεῖρά (Καὶ νῦν)

Παρθενικῶς χορεύουσα, καὶ σκιρτῶσα τῷ πνεύματι· σοῦ
τῆς καὶ παρθένου καὶ μητρὸς Πανύμνητε, ὀπίσω ἀγνεύουσα,

ἡ Θεοκτίστη ἔδραμε· καὶ σὴ μεσιτεία τῷ νύμφῳ σου καὶ Πλάστῃ,
ἀφθόρως νυμφευθεῖσα, κατοπτρεῖ τὴν δόξαν αὐτοῦ τὴν
ὑπὲρ λόγον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Θ' Ἦχος Α' Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀένναον, τὴν φωτοφόρον λυ-
χνίαν τὴν πάγχρυσον, τὸν Ναὸν τὸν ἔμψυχον, τὴν Σκηνὴν
τὴν ἄχραντον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὴν πλατυτέραν,
τὴν Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ρεῖθρῳ τῆς σῆς με κατάρδευσον χάριτος, τῶν συμφο-
ρῶν τῷ φλογμῷ φλογιζόμενον καὶ δεινῶς τηκόμενον, πηγὴ
χαριτόβρυτε, τὸν Ποταμὸν ἡ τεκοῦσα τῶν χαρίτων, ἐξ οὗ ὁ
πᾶν διψῇ οὐδέποτε.

Ὡς τοῦ Νυμφίου ὥραϊον τε θάλαμον, ὡς τοῦ Δεσπότη
Παλάτιον ἔμψυχον, ὡς Πορφύραν πάγχρυσον, καὶ τερπνὸν ἀ-
νάκτορον, τοῦ Χριστοῦ Δέσποινα πάντων, καθικετεύοντά σε
σῶσον με.

Ἐτέρος Κανὼν. Τῆς Ὁσίας Ἦχος Δ' Ἀίθεος ἀχειρότητος. Ὁσία
τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πᾶσάν μου τὴν νῦν προσδοκίαν, σοὶ ἀνατίθην, Ὁσία εὐ-
ροίμιν θεομήν προστασίαν.

Πρὸς τὴν τῶν ὅλων σῶζειν δυνάμενον· τῷ τὴν ὁδὴν σοὶ
πλέξαντι, τὴν τῶν σφαλμάτων λύσιν δοῦναί μοι.

Αὐλαῖς οὐρανῶν νῦν ἀγάλλει, σὺν Ἀσωμάτων στρατηγί-
αις, μέλπουσα σὺν τούτοις ἁξίως τὸν θεῖον ὕμνον ἀκαταπαύ-
στω φωνῇ, ὃ Θεοκτίστη πάντιμε, περὶ τὸν θρόνον τοῦ παν-
τάνακτος.

Σήμερον ἡ σὲ πλουτισθεῖσα, Παρίων πόλις χαρμοσύνως
τέρπεται ἀγῶνας τοὺς σεπτούς, τῶν σῶν ιδρώτων πανηγυρί-
ζουσα τὴν σὴν σεπτὴν μετάστασιν, ὃ Θεοκτίστη παμμεκά-
ριστε. (Θεοτοκίον)

Στήσον Παναγία Παρθένε τὴν καθ' ἡμᾶς ἀπληστον ζά-
λην τῶν ἀθεοτάτων βαρβάρων· καὶ τῷ λαῷ σου εἰρήνην βρά-
βευσον, δι' εὐσεβοῦς ἀνάκτορος, ἵνα σε πάντοτε μεγαλύνωμεν.

Ἐτερος Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ' Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ. Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἐξέστησας φύσιν τῶν γηγενῶν· τῶν Ἀγγέλων χρείας ἐθάμβησας ὅτι θνητῆς φύσεως λαχοῦσα καὶ ἀσθενοῦς· αἰχμαλωσίας ἠνεγκας, πρόξενον ζωῆς σοι τῆς ἐν Χριστῷ ἐξ ἧς καὶ τὰς ἐρήμους κατόκησας προθύμως Θεὸν ἐν ταύταις θεραπεύουσα.

Ὁ πάντα συμφερόντως οἰκονομῶν, ἀπὸ γῆς σου τὸ σῶμα μεδίστησι πρὸς ἣν αὐτὸς ἔκρινε κατάπανσιν ὑπὲρ νοῦν· οἰκεῖσθαι κατηξίωσας, τοῦτο ἀναδείξασα πρὸ ταφῆς, ἐν ἡλίκοις χωρίοις ἀποθησαυρισθῆναι· ἀλλ' ἀκηράτοις κατοικεῖν ἐν σκηναῖς. (Δόξα πατρί.)

Λυθεῖσα τοῦ σαρκίου καὶ πρὸς Θεὸν ἀναπτῶσα τὴν πω-
του εὐπρέπειαν, τὴν ὑπὲρ νοῦν βλέπεις ἀσωμάτως καὶ νοερῶς,
ἐξαίτουμένη μνήμην σου τοὺς ἐπιτελοῦντας τὴν ἱερὰν ἐπαγγελίαν
ζηλωτάς σου· τοῦ βίου καὶ τοῦ τρόπου, καὶ κοινωνοὺς δό-
ξης ἧς ἔτυχες. (Καὶ νῦν)·

Χορείας ἀπεσπάσω Παρθενικῆς, μητροπαρθέने μόνη Θε-
όνυμφε, ἀφ' οὗ Θεὸν τέτοκας Παρθέने σωματικῶς· μετ' ὧν
καὶ ἡ Παρθένος σου, συνεπηκολούθησεν ἀκλινῶς ἐκ πύθου
Θεοκτίστη· καὶ τῇ σῇ συμμαχίᾳ, τοῦ νοητοῦ νυμφῶνος ἔτυχες.

Καταδασία. Τῶν Εἰσοδίων Ἦχος Δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος καὶ
λόγον ἐρεῦξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ ὁδηγήσομαι φαιδρῶς
πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὴν Εἰσόδον.

Ὤδὴ Γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος
πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον καὶ τῇ
σεπτῇ Εἰσόδῳ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τὴν ἐκ τῆς Παρθένου
σαρκώσεως σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κα-
τανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου· σὺ γὰρ
ἀπειρογάμε Παρθέने, ἔνδον εἰσῆλθες ἐν τῷ Ναφ τοῦ Θεοῦ,

ὥσπερ καθαρώτατος ναός, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην
βραβεύουσα.

Ὤδὴ στ'.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν οἱ θεό-
φρονες, τῆς θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ
αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Ὤδὴ ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτί-
σαντα, ἀλλὰ πρὸς ἀπειλήν ἀνδρείως πατίσαντες, χαίροντες
ἔψαλλον· Ὑπερῦμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐ-
λογητὸς εἰ.

Ὤδὴ Η'. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ἀκουε κόρη Παρθέने Ἀγνή, εἰπέτω δὴ ὁ Γαβριὴλ βου-
λήν Ὑψίστου ἀρχαίαν ἀληθινὴν· γενοῦ πρὸς ὑποδοχὴν ἐτοίμη
Θεοῦ· διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρητος βροτοῖς συναναστρέφεται· διὸ
καὶ χαίρων βοᾷ. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἀγγελοι τὴν Εἰσόδον τῆς Παρθένου, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς
μετὰ δόξης εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων.

Ἄσας γηγενῆς σκιρτάτω τῷ Πνεύματι, λαμπαδοχούμενος
Πανηγυρίζετω δέ, αὐλῶν νόων φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ Εἰ-
σόδια τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, θε-
οτόκε Ἀγνή ἀειπαρθέने.

Ἐξαποστειλάρια. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθομεν.

Μονάζουσῶν ἀγλαΐσμα, καὶ ὁσίων ἀκρότης· Ἀγγέλων ἰσό-
στηστε, καὶ ὁμοτίμω δόξης, τοὺς σὲ πιστῶς εὐφημοῦντας, καὶ
λαμπρῶς ἐκτελοῦντας, τὴν Παναγίαν μνήμην σου, φύλαττε σαῖς
προσβείαις· ἐκ δυσχερειῶν, καὶ παντοίας βλάβης τοῦ ἄλλο-
τρίου· ὡς παρησίαν ἔχουσα Θεοκτίστη Ὅσια.

Εὐλογημένη Πάναγνε, Θεοτόκε Παρθέने, Χριστιανῶν τὸ
καύχημα, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ τῶν Ὁσίων τὸ κλέος, κρά-
τος, τεῖχος, καὶ σκέπη καὶ ὀχυρὸν προπύργιον, φύλαξ τε καὶ
προστάτης, καὶ βοηθὸς ἐν κινδύνοις, φάνηθι τοῖς σοῖς δούλοις·
ἐν σοὶ γὰρ ἐγκανχώμεθα, προστασία τοῦ κόσμου..

Εἰς τοὺς Αἰῶνας στήμεν στιχ. Δ' Ἦχ. Α' Πανεύφημοι μάρτυρες

Ὡς ὄντως ὑπέρλαμπρος ἡ σὴ μνήμη παμμακάριστε· ἐν ἧ παρέχεις ἰάματα, τοῖς προσιοῦσί σε· ἀδιστάκτῳ πίστει, καὶ πηγάζεις χάριτας, ἀφθόνως Θεοκτίστη ἐκάστοτε, διδὶκίετευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀγνίας τοῖς βέλεσι σφοδρῶς, τετρωμένη ἔδραμες, πρὸς ἐρημίαν τὴν μόνωσιν, τῆς καθαρότητος συνεργὸν εἶδεῖα, καὶ Θεῷ προσφέρουσα, τοὺς ταύτην ἐκ ψυχῆς ἀγαπήσαντας· διδὶκίετευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Νυμφίον ποθήσασα Χριστόν, τούτῳ ἠκολούθησας· πάντα τὸν κόσμον μισήσασα, καὶ ἀπετέλεσας, σεαυτὴν Ὁσία καθαρὸν τοῦ Πνεύματος δοχεῖον καὶ τερπνὸν καταγώγιον· διδὶκίετευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Λυθεῖσα δεσμῶν τῶν τῆς σαρκός, Θεοκτίστη πάνσεμνε· πρὸς ἀκηράτους μεδέσθηκας μονὰς ἁγίως τε συναλλομένη τῷ Θεῷ καὶ κτίστη σου, διδὶκίετευε καὶ παρ' αὐτοῦ χάριν εἴληψας, πρεσβεύειν πάντοτε, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων σου τὴν φωσφόρον, καὶ θείαν πανήγυριν.

Δόξα Ἦχος Δ'.

Τὸ σταθερὸν τῆς καρτερίας σου ἄγγελοι κατεπλάγησαν, καὶ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, Θεοκτίστη παμμακάριστε· τῶν γὰρ ἀσάρκων δυσμενῶν τὰς χάρας ὥραις σου ποσὶ κατεπάτησας· καὶ εἰς τέλος κατηδάφισας ταῖς ἀγρύπνοις σου προσευχαῖς καὶ δακρύων προσχύσεσι· συνεργούσης τῆς χάριτος, τῆς παννυμφίου Θεομήτορος· ἣν καὶ νοερῶς ἐνοπτρίζει, τὰς εὐχὰς ἀποπληροῦσα, ἐν τῷ αὐτῆς πανσέπτῳ τεμένει· διδὶκίετευε καὶ ἀπέλαβες ἀντάξια τῶν πόνων σου, διὰ παντὸς ἀγαλλομένη μετὰ ὁσίων καὶ Παρθένων, ἐν τῇ ἀλήκτῳ ζωῇ.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων Ἦχος Πλ' Α'.

Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν Ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη, πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον, τροφὴν χομίζων σοι. Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὁρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνοῶσαν· διδὶκίετευε ἀμό-

λυντε, ἡ ἐν Οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Ἀπολυτικά ἡμωτέρων τῶν Ἀγίων.

Οἱ μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα· θύραση. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Ἀγίας Μαρτῶνης. Ἦχος Α' τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Μονάσασα θεαρέστως, ἐναρέτως ἐβίωσας, καὶ χάριν ἱαμάτων ἐκομίσω Μαρτῶνα θεόληπτε· θαυμάσια τέλεσας φοβερά, μόνῃ συνεκρότησας ἱερὰν· προσεήνοχας πληθὺν τῶν πιστευσάντων σοι παμμακάριστε· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ἀπολυτικὸν τῆς Ὁσίας Θεοκτίστης. Ἦχος Πλ' Α'.

Τῆς Μεθύμνης τὸν γόνον καὶ θεῖον βλάστημα, καὶ Παρίων τὸ κλέος καὶ τὸ ἐντρούφημα, Θεοκτίστην τὴν ἁγίαν εὐφημήσωμεν· Χαίροις βοῶντες πρὸς αὐτήν, καλλιπάρθενε ἁμνάς, καὶ νύμφη Θεοῦ τοῦ λόγου· ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον τῶν Μαρτύρων. Ἦχος β'. τὰ ἁγία ζητῶν.

Μαρτύρων δυὰς ἀθλήσαντες στερρότατα, ἐχθροῦ τὴν ὀφρύν, εἰς γῆν κατηδάφισαν, ἐλλαμφθέντες χάριτι, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, οἱ ἐνδοξοὶ καὶ νῦν μετ' Ἀγγέλων αὐτῇ, πρεσβεύουσιν ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τῆς Ἀγίας Μαρτῶνης Ὁμοιον.

Τὸ σῶμα τὸ σὸν νηστείας κατατήξασα, ἐν μέσῳ ἀνδρῶν, Μαρτῶνα κατοικήσασα, προσευχαῖς σχολάζουσα· τὸν Δεσπότην ἐνθέως ἐθεράπευσας· δι' ὃν πάντα κατέλιπες, ὁσίως τὸν βίον διανύσασα.

Κοντάκιον τῆς Ὁσίας Θεοκτίστης Ἦχος Γ' Ἡ Παρθένος σήμερον.

Θεοκτίστην ἅπαντες νῦν εὐφημήσωμεν ὕμνοις· τῇ ἀσκή-

σει γέγονε πεφυτευμένος ὡς ξύλον· ρεύμασι ταῖς τῶν δακρύων ἄρδευσαμένη, ἔβλυσε καρπούς ἀξίους τῇ ἐγκρατεῖ· διὰ τοῦτο μετετέθη πρὸς αἰοδίμους καὶ ἀκηράτους μονάς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου τοῦ Ναοῦ. Καὶ Κοντάκιον τῶν Εἰσοδίων Ἦχ. Δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ὁ καθαρώτατος Ναὸς τοῦ Σωτῆρος, ἡ πολυτίμητος παστὰς καὶ Παρθένος τὸ ἱερὸν θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, χαίρουσα εἰσάγεται ἐν τῷ Οἴκῳ Κυρίου, τὴν χάριν συνεισάγουσα, τὴν ἐν Πνεύματι θεῷ· ἣν ἀνυμνοῦσιν Ἀγγελοι Θεοῦ· Αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος.

Τὸ τρισάγιον. Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμε. Ἦχος Πλ. Β'. Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι. — Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον. Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, ἀναμνησθεσθε τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες πολλὴν ἀθλήσιν ὑπεμείνατε παθημάτων τοῦτο μὲν ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεωριζόμενοι· τοῦτο δέ, κοινοὶ τῶν ὄντως ἀναστρεφόμενων γεννηθέντες καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε· καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ἡμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε· γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὑπαρξίν ἐν οὐρανοῖς καὶ μένουσαν· μὴ ἀποβάλετε οὖν νὴν παρησίαν ἡμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην· ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρεῖαν, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες κομίσησθε τὴν ἐπαγγελίαν. Ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὁ ἐρχόμενος ἥξει καὶ οὐ χρονεῖ· ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

Εὐαγγέλιον. Σάββατον τῆς Ζ' Ἑβδομάδος ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ὁ εὐρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ ἀπωλέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὕρησει αὐτήν. Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος, δέχεται τὸν ἀποσταλάντά με. Ὁ δεχόμενος Προφῆτην εἰς ὄνομα Προφήτου, μισθὸν Προφήτου λήψεται, καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου, μισθὸν δικαίου λήψεται. Καὶ ὁς ἐὰν ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσων τοῖς δώδεκα Μαθηταῖς αὐτοῦ, μετέβη ἐκεῖθεν τοῦ διδάσκειν καὶ κηρύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν.

ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΘΕΟΚΤΙΣΤΗΣ

Εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως Λέοντος ἦσαν εἰς τὴν Κρήτην Ἀράβες καὶ Ἕλληνες, οἵτινες ἐγύριζαν μὲ τὴν ἀρμάδα κυριεύοντες· διάφορα χωρία, καὶ κάστρα, ἔσα ἡδύνοντο· ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐστείλεν ἀρμάδα ἱκανήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐψηφισεν Ἀρχонта τὸν μέγαν καὶ στρατηγικώτατον Ἡμέριον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐστείλε καὶ ἐμένα (λέγει ὁ Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς) ἀποκρισιάρην εἰς ἐκεῖνον· τοὺς Ἀράβας, ὅπου ἐτυραννοῦσαν τὴν Κρήτην, δίδοντάς μας ἐξουσίαν, ἐὰν δὲν δυνηθῶμεν νὰ τοὺς ὑποτάξωμεν μὲ τὸ καλὸν εἰς τὴν βασιλείαν, νὰ τοὺς ἀναγκάσωμεν μὲ τὰ πολεμικὰ ἄρματα. Ὅποταν οὖν ἐπληρώσαμεν εἰς τὴν Ἰαν, ἐποδίσαμεν ἀπὸ ἐναντίον ἄνεμον, καὶ ἀράξαμεν εἰς τὴν Πάρον· ὅθεν ἐπήγαμεν νὰ προσκυνήσωμεν τὸν θαυμάσιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Ναόν, ὁποῦ ὀνομάζουσι Ἑκατο-ταπυλιανήν, τὸν ὁποῖον βλέποντες τόσον μεγάλον καὶ ὀραϊότατον ἐχαιρόμεθα. Διὰ τὴν ἀνάμνησιν ἀπὸ τῆς παλαιᾶς εὐμορφίας μερικὰ Λεῖψανα, καὶ ἦτον μὲ πολλὰς στήλας θεμελιωμένους, καὶ ὅλος ἔσωθεν ἐνδεδυμένος μὲ πριονιστὰ μάρμαρα, καὶ τόσον ἐλέπτυνεν ὁ τεχνίτης τὴν πέτραν καὶ τὴν ὕφανεν, ὥστε σοῦ ἐφαίνετο, πῶς ἦτον ὁ τοῖχος ἐνδύμενος μὲ βούχα βύτινα καὶ μὲ πορφύρα ὑφάσματα. Ὅποταν δὲ εἶδαμεν καὶ τὸ σκέπασμα ὁποῦ ἦτον πρότερον ἄνωθεν τῆς ἀγίας τραπέζης (τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν συνήθειαν ὀνομάζουσι κιδώριον) καὶ τότε ἐκείτετο ἔσωθεν τῆς θύρας τοῦ Ναοῦ, ἐθαυμάσαμεν τὴν εὐμορφίαν του καὶ τερπνότητα· διὰ τὴν δὲν ἐφαίνετο τὸ πελέκημα καὶ τὸ ρένεμα, νὰ ἔχῃ φύσιν μαρμάρου ἀλλὰ σοῦ ἐφαίνετο πῶς ἦτον γάλα πυγμένον. Καθὼς λοιπὸν ἐλυπούμεσθε βλέποντας τσακισμένον τοιοῦτον σκεδὸς θαυμάσιον, βλέπομεν ἐξάφνου καὶ ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς ἓνας μοναχὸς χλωμὸς τὴν ὄψιν καὶ ἀνυπόδητος, ὅλος ἀπλutos, καὶ ἐνδεδυμένος μὲ τρίχινον φόρεμα, γλυκὺς δὲ πνεῦμα καὶ ἡμερος ὡσεὶ Ἀγγελος· τὸν ὁποῖον ἀφ' οὐ ἐχαιρέτισεν ἓνας τὸν ἄλλον μας, ἠρωτήσαμεν, πόθεν καὶ τίς ἦτον, καὶ πῶς ἐρῆθη εἰς ἐκεῖνην τὴν ἐρημίαν, ὅστις ἀπεκρίνατο μὲ ταπεινῶσαι λέγοντας· ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε πατρίδα, οὐδὲ γένος, οὔτε φροντίζω κανένα πρᾶγμα ἐπιγείου· οὔτε καμμίαν ἀπόλαυσιν ἔλαβον ἀπὸ τὰ φθαρτὰ ἐσθῆτα καὶ πρόσκαιρα. Ἐπειδὴ ἀπαρνήθην διὰ τὸν Κτίστην ὅλα τὰ κτίσματα, μόνον ὁ Θεὸς εἶναι· Πατὴρ καὶ Δεσπότης μου, διὰ τὸν ὁποῖον περιπατῶ εἰς ταύτην τὴν ἐρημίαν χρόνους τριάκοντα, ὀνομάζομαι Συμεὼν, τὴν ἀξίαν Ἱερμοναχὸς ὑμεῖς δὲ τὸν εὐλαβήθημεν ἀπὸ τοῦ σχῆμα του καὶ τὰ λόγια, καὶ προσκυνήσα-

ντες αὐτόν, ἐζητοῦμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ ὅστις ἔκαμεν εὐχὴν διὰ λό-
γου μας, καὶ μᾶς ἐδίδαξε νὰ φροντίζωμεν πρὸ παντὶ τὴν σωτηρίαν
μας, ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἀπ' ἐκείνου τοιαύτας νοουθεσίας, ἐγνώρισα πῶς ἦτον
ἅγιος ἄνθρωπος· ὅθεν ἔχοντας πόθον ὡς περίεργος ὁποῦ ἦμουν, καὶ ἐπι-
τήδειος νὰ ἐξετάζω γνώμην παντός ἀνθρώπου, τὸν ἐπαρεκάλεσα νὰ μᾶς
εἰπῇ τίποτα ἄλλο ὑψηλὸν καὶ ἀπόρρητον διήγημα, διατὶ μοῦ ἐφαίνετο
νὰ μετέχῃ ἀπὸ ὁμιλίαν τινὰ θεϊκὴν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος· διὰ νὰ τὸν
κάμω δὲ νὰ μοῦ φανερώσῃ πράγματα πλέον θεϊότερα, τὸν ἠρώτησα πρό-
τερον διὰ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο σκέπασμα τῆς ἁγίας τραπέζης, τίς τὸ
ἐτσάκισεν; Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίνατο, ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἀράδων τῆς Κρή-
της Νίσσυρις ἦλθεν ἐδῶ, καὶ θαυμάζοντας τὴν εὐμορφίαν τούτου τοῦ
ἔργου, ἠθέλησε νὰ τὸ πάρῃ εἰς τὴν Κρήτην, νὰ τὸ ἀφιερῶσιν εἰς τὸν
ναὸν τῆς Ἀγίας ὁ μικρότατος· καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐμέτρησε, καὶ τοῦ ἐφάνη
πῶς εὐγενε ἀπὸ τὴν θύραν εὐκολα, τὸ ἐκατέδασε, καὶ θέλοντες νὰ τὸ
εὐγάλουν, δὲν ἠδύναντο, διατὶ ἐτράνευσε πολλὰκις, καὶ ἐγένετο μεγα-
λότερον. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἐγένη πολλὰς φορὰς, ὅτι αὐτὸς μὲν ἐχάλα
τὴν θύραν καὶ τὸν τοῖχον, καὶ ἐκεῖνο πάλιν ἐτράνευσεν, ὅτι ὁ Θεὸς
δὲν ἤθελε νὰ ὑστερηθῇ ὁ Ναὸς τοῦ τοιούτου ἐκλεκτοῦ πράγματος. Ὁ δὲ
ἀσεβὴς ἐφθόνησε, καὶ θυμωθεὶς τὸ ἐτσάκισεν. Ἀλλὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας
ἔλαβε τὴν ἀξίαν τῆς αὐθαδείας τοῦ παιδεύειν καὶ ἐτσάκισθη εἰς τὸ ἀκ-
ρωτήρι τῆς Εὐρύπου, ὁποῦ ὀνομάζουσι ξυλοφάγον, καὶ ἐπνίγη μὲ ἄλγους
τοῦ σὺμφυχος. Τότε ἡμεῖς δοξάζοντες τὸν Θεόν, ἐπαρεκαλέσαμεν τὸν
Ἅγιον, νὰ φάγῃ τίποτας καὶ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ εἰς τὴν λύπην ὁποῦ
εἴχαμεν, πῶς δὲν μᾶς ἔκαμεν καιρὸν νὰ ταξειδύσωμεν. Ὅστις ἔφαγε
διὰ ταπεινώσειν, λέγοντάς μας· μὴ πικραίνεσθε, ὅτι αὐρίον εἴσθε εἰς τὴν
Ἀξίαν (Νάξον), τὴν Δευτέραν σηκώσεσθε ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τὴν τρίτην φθά-
νετε εἰς τὴν Κρήτην κατεισδιδόν, καὶ κάμνετε ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐπρόστα-
ξε· καὶ πάλιν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπιστρέψετε χωρὶς κανένα ἐμπόδιον
νὰ σᾶς ὑποδεχθῇ ὁ Βασιλεὺς ἀγαλλόμενος. Αὐτὰ ὅλα ἐγιναν, καθὼς
ὁ Ὅσιος ἐπροφῆτευσεν· τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν ἠθέλαμεν νὰ φύγω-
μεν, ἐλειτούργησεν ὁ Ἅγιος, καὶ κοινωνήσαντες τὰ θεῖα μυστήρια,
ἐπιλεύθμεν ἀντάμα· μὲ ἐπρόσταξε νὰ γράψω ἀφ' οὗ ἐπιστρέψω εἰς τὴν
οἰκίαν μου, τὴν καὶ ὡς γεγραμμένην διήγησιν, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Θεὸς καὶ
νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι τῆς Ὁσίας τὴν ἀσκήσιν καὶ λέγει μου :

«Τινὲς κυνηγοὶ ἦλθαν ἐδῶ ὀλίγους χρόνους προτέτερα ἀπὸ τὴν
Εὐρύπον, διὰ νὰ εὐρυσὶ λάφυρα καὶ ἄλλα ἀγρίμια, ἀπὸ τοῦ
ὁποῦ εἰς ἐλδαθὴς μοῦ εἶπε τοιαύτην γλυκυτάτην διήγησιν, λέγοντας·
Ἐνὰ καιρὸν ἦλθα ἐδῶ μὲ τινὰς συντρόφους νὰ κυνηγήσωμεν, καὶ
ἐγεωρίσας ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ὑπῆγα νὰ προσκυνήσω τὸν Ναὸν τῆς
Ἑπεταγίας Θεοτόκου, καὶ βλέποντας εἰς ἕνα λάκκον ὀλίγα λουμπινά-
ρια (ὑπὸ τὰ ὅποια κάμνει ὁ τόπος ἐτοῦτος ἀμέτρητα) ἐγνώρισα ὅτι

κάποιος Ἅγιος εἶναι ὁποῦ κατοικεῖ εἰς ταύτην τὴν ἐρημον στοχαζόμενος
οὖν εἰς ἕνα καὶ ἄλλο μέρος τοῦ Ναοῦ, βλέπω καὶ εἰς τὰ δεξιὰ τῆς ἁγίας
τραπέζης ὡς ἕνα κομμάτι παντὶ λεπτὸ ἢ ἀράχην, ὅταν τὸ σαλεύῃ ὁ
ἄνεμος, καὶ θέλοντας νὰ πλησιάζω διὰ νὰ γνωρίσω καλλίτερα τὸ φαι-
νόμενον, ἤκουσα φωνὴν ταῦτα λέγουσαν· στάσου ἄνθρωπε, μὴ σιμώσης
ὅτι εἰμαι γυναῖκα γυνὴ καὶ ἐντρέπεται· ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὸν φόβον μου
ἠθέλησα νὰ φύγω, ὅτι αἱ τρίχες μου ἐσηκώθησαν ὡς ἀκάνθες, καὶ κατὰ
πολλὰ ἐτρόμαξα ἔπειτα, ἀφ' οὗ ἐσυνήφερα ὀλίγον, τὴν ἠρώτησα, τίς καὶ
πόθεν ἦτον καὶ λέγει μου, ρίψε μου σὲ παρακαλῶ ἕνα φόρεμα, νὰ σκε-
πασθῶ· ἔπειτα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι εἶναι Θεοῦ θέλημα. Τότε τῆς ἔρριψα
τὸ ἐπανωφόρι μου, καὶ ἀφ' οὗ ἐνεδύθη ἔκαμε πρότερον τὸν σταυρὸν τῆς
καὶ προσευχὴν, διὰ νὰ μὴ νομίσω πῶς εἶναι φάντασμα, ἔπειτα ἦλθε
πλησίον μου, καὶ βλέποντας τοιοῦτον θέαμα, ἔτρεξα, ὅτι ὅσον εἰς τὸ
εἶδος ὡς γυναῖκα ἐφαίνετο, ἀμὴ ἦτον ὑπὲρ ἀνθρώπων τὸ φαινόμενον,
ἐπειδὴ σάρκα ποσὶς δὲν εἶχεν ἐπάνω τῆς, μόνον τὸ δέρμα τῆς μὲ κακ-
καλα, καὶ αὐτὸ μαῦρον καὶ ἀσχημον, αἱ δὲ τρίχες τῆς ἦσαν ἀσπραι,
καὶ ἡ μορφή τῆς ἀνείδεος, μὲνον ὡσεὶ σκιά ἀνθρώπου ἐφαίνετο· ἐγὼ δὲ
ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον μὲ φόβον πολλόν, καὶ τὴν ἐπαρεκαλουν, νὰ μὲ εὐ-
λογήσῃ· ἡ δὲ ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν χεῖρας καὶ ὄμματα, καὶ ἔκαμε
προσευχὴν μυστικὴν, ἔπειτα λέγει πρὸς με· ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀλεήσῃ ἄν-
θρωπε, ὅστις σὲ ὠδήγησεν ἕως ἐδῶ δι' ἐμένα τὴν ταπεινὴν, νὰ σοῦ διη-
γηθῶ τὸν βίον μου.

Πῶσθε γοῦν, ὅτι εἰμαι ἀπὸ ἕνα χωρίον τῆς Μιτυλήνης, ὁποῦ ὀνο-
μάζουσι Μέθυμνα. Καλογραία τὴν τάξιν, Θεοκτίστη ἡ ὀνόματι, ὅτι ὅταν
ἦμουν ἀκόμη μικρὴ, ἐπευλεύθησαν αἱ γυνεῖς μου· ὅθεν ἐκουρεῦθηκα εἰς
ἕνα μοναχικεῖον Μοναστήριον, καὶ ὅταν ἦμουν τῇ χρονίᾳ, ὑπῆγα εἰς τὸ
χωρίον μας τὴν ἁγίαν Λαμπράν, νὰ ἰδῶ μὲν Ἄδελφον ὅπου εἶχα ὑπαν-
δρὸν, καὶ τὴν νύκτα ἦλθασιν Ἀραβες Κρητικοί, καὶ μᾶς αἰχμαλώτισαν,
ἔπειτα φεύγοντες ἀπ' ἐκεῖ, ἄρραξαν ἐδῶ εἰς τὴν Νήσον. Ὁ Νίσσυρις,
ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σαρακηνῶν, καὶ εὐγάνοντες ἔξω τοὺς σκλάβους νὰ τοὺς
ἐξετιμῇσιν τι χρήζουσιν, ἐπροφασίσθηκα χρεῖαν ὕδατος, καὶ ἀφ' οὗ ἐπα-
ραμέρισκα, εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐπεριπάτησα τόσον, ὁποῦ ἐκατα-
ξέσχισα ἀπὸ τὰ ξύλα καὶ λίθους τοὺς πόδας μου· ὅθεν ἔπεσα ὡς ἀπε-
θαμένη μὴ δυναμένη ἀπὸ τὸν πόνον νὰ στέκωμαι· καὶ τὸ ταχὺ διὰν εἶ-
δα τοὺς μισοὺς καὶ ἀμείνιζαν, ἀπὸ τὴν χαρὰν ἀστόχησα τοὺς πόρους
μου· καὶ τότε εἶναι χρόνοι λε' καὶ περισσότερον ὁποῦ κατοικῶ ἐδῶ
τρεφομένη πρῶτον μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν βιβλίαν τῆς ὑπε-
ραγίας Θεοτόκου, καὶ δευτέρον μὲ λουμπινάρια καὶ χοιτάρια· καὶ ἔστο-
ντας νὰ ξεκινηθῶσι τὰ ρούχα μου, ἐνδύει καὶ σκέπε με ἡ δύναμις τοῦ
Θεοῦ, ὁποῦ κυβερνᾷ καὶ διακρίτει τὰ σύμπαντα· ταῦτα ἡ Ἁγία λέγου-
σα, ἡσύχασεν ὀλίγον, εὐχαριστήσασα τὸν Κύριον· ἔπειτα πάλιν εἶπέ

μοι ὅσα ἔπαθα ἕως τὴν σήμερον· σοὺ ἐδιηγῆθην καὶ με βραχυλογίαν ἀνθρώπου, ἀμὴ παρακαλῶ σε νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν ταύτην διὰ τὸν Κύριον· ἡξεύρω πῶς ἔχεις νὰ ἔλθῃς καὶ ἄλλην φοράν ἐδῶ με συντρόφους καὶ κυνηγήσετε, καὶ τότε ἐνθυμήσου νὰ μοῦ φέρῃς εἰς ἓνα ἀγγεῖον καθαρόν καὶ ἀμόλυντον, μίαν μερίδα τοῦ Δεσποτικοῦ σώματος, καὶ μὴν εἰπῇς κανενὸς διὰ λόγου μου τίποτα. Ταῦτα εἰπούσα με εὐχάρηθη, ἐγὼ δὲ τῆς ἔταξα νὰ τελέσω τὰ προστάσσόμενα, καὶ πέρνοντας συγχώρησιν ἀνεχώρησα· καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐρχόμενος ἐδῶ κατὰ τὴν πρόρρησιν τῆς Ἀγίας τῆς ἔφερα τὰ θεῖα μυστήρια, ἀμὴ δὲν τὴν ἡῦρα παρευθὺς, δὲν ἡξεύρω ἢ νὰ ἔλλειπεν, ἢ διατλήσαν καὶ ὅλοι ἀντάμα μου, δὲν ἤθελεν ἢ Ἀγία νὰ τὴν ἰδοῦσιν, ἢ ἄλλον ἦτον τὸ αἷτιον, ἔπειτα ὑπήγαγον οἱ ἄλλοι εἰς τὸ κυνήγιον, βλέπω τὴν Ἀγίαν φοροῦσαν τὸ ροῦχον ὅπου τῆς ἔδωκα καὶ ἔλονται νὰ τὴν προσκυνήσω, ἐφώνασε λέγουσα· μὴ κάμῃς πρὸς ἐμὲ μετάνοιαν, νὰ μὴν με καύσῃς τὴν ἀθλίαν, βαστάζων τὰ θεῖα μυστήρια. Ταῦτα μετὰ δακρύων λέγουσα· με ἐτήκωσε ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἐγὼ μὲν τῆς ἔδωκα τὰ Ἀγία, ὅπου ἐδάστουν εἰς ἓνα πυξόμηλον, αὐτὴ δὲ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἔκλειπε, καὶ ἀφοῦ ἐκινώνησεν εἶπε ταῦτα. Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλην σου Δέσποτα, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτηρίον σου, τώρα ὅπου ἔλαθα τὴν ἀφεσιν τῶν ἁμαρτημάτων μου, νὰ ὑπάγω εἰς σου προστάζει τὸ κράτος σου· ταῦτα εἶπε, καὶ σηκώσασα τὰς χεῖρας ὡραν πολλήν, νοερώς ἐπροσηύχετο, καὶ με εὐχάρηθη καὶ ἀποχαιρέτησε, ἐγὼ δὲ ἀφοῦ ἐκάμαμεν ὀλίγας ἡμέρας, καὶ ἐπιάσαμεν κυνήγι ἀέρετον, ἔστρεψα πάλιν νὰ λαβῶ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἀγίας βοηθῶν καὶ συνοδοιπόρον μου, καὶ κυττάζοντας ὥς κακεῖσε, τὴν εἶδα νεκράν τυλιγμένην μετὰ τὸ ροῦχον ὅπου τῆς ἔδωκα, καὶ ἐκείτετο εὐσχημόνως εἰς τὸν τόπον ὅπου τὴν ἡῦρα πρότερον· πύπτων οὖν κατὰ γῆς ἔκλειον καταφιλόντας τὸ Ἅγιον τῆς καὶ πάνσεπτον Δεῖψανον· ἔπειτα διαλογιζόμενος εἰς τὸν νοῦν μου διαφορά πράγματα, δὲν ἡξεύρα τι νὰ πράξω, ὡς ἰδιώτης καὶ ἀγράμματος· τέλος πάντων διὰ εὐλάβειαν ἔκοψα τὸ ἓνα χεῖρι τῆς Ἀγίας, καὶ τὸ ἐπῆρα χωρὶς νὰ ὁμολογήσω τῶν συντρόφων ὁλότελα τίποτα· καὶ τὴν νύκτα ἐσχηώθημεν, κάμνοντας ἄρμενα· ἐπειδὴ ἦτον καιρὸς ἐπιτήδειος, καὶ τέσον ἀνεμον εἶχαμεν ἀπὸ τὴν πρόρρησιν ὅπου ἐνομίζομεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Εὐριπον ὅταν εὐγένη ὁ Ἥλιος, καὶ ἡμεῖς εὐρέθημεν τὸ πρῶτ' ἀκόμη ἀπ' ἔξω τῆς Νήσου πλησίον εἰς τὸν λιμένα ὅπου εἰσεσθην, καὶ μήτε μετὰ καυπία, μήτε μετὰ ὄργανα ὅπου ἦσαν γεμάτα ἠμποροῦμεν περῶς νὰ σαλεύσωμεν· ὅθεν μὴ δυνάμενοι νὰ καταλάβωμεν τὴν αἰτίαν τοῦ πράγματος, ἐστέκαμεν θαυμάζοντας καὶ μετὰ βίας ἐσυλλογίσθηκα, πῶς διὰ τὴν χεῖρα τῆς Ἀγίας ἐμποδίζομεσθην· ὅθεν εἶπα τοὺς συντρόφους νὰ στρέψωμεν, καὶ παίρνοντας τὴν χεῖρα, τὴν ἔθεσα εἰς τὸν τόπον τῆς. Ἐπειτα πηγαίνοντες εἰς τὸν δρόμον μας, ἔτρεχεν τὸ πλοῖον ὡς ἀετὸς ὑπὸ πτεροῖς. Τότες ἐδιηγῆθην καὶ

τῶν συντρόφων μου ὅλα τὰ ἄνωθεν· οἵτινες με ἐκατηγόρησαν πολλὰ καὶ ὠνεῖδισαν, πῶς δὲν τοὺς τὸ ὁμολόγησα πρότερον· καὶ εὐθὺς ποδίσαντες ὑπήγαμεν ὅλοι τὸν Ναόν, καὶ ἐγυρεύσαμεν ὡραν πολλήν, ἀμὴ δὲν τὴν ἡῦραμεν, δὲν ἡξεύρω ἢ ὁ Θεὸς ἐμετάθεσεν ἐκεῖνο τὸ ἅγιον Δεῖψανον ὅπου τοῦ ἄρρεσεν, ἢ καὶ νὰ ἦτον ἐκεῖ, καὶ ἡμεῖς ἐμποδίζομεσθαι ἀπὸ θεῶν νεῶσιν καὶ βούλησιν. Ἐπιστρέψαμεν λοιπὸν λυπούμενοι εἰς τὰς οἰκίας μας, δοξάζοντας Θεὸν τὸν πανάγθον, τὸν καθ' ἑκάστην ποιῶντα παράδοξα καὶ ἐξαισιὰ πράγματα· τοῦτο ὁ ἀσκητὴς Συμεὼν ὁ συνώνυμός μου ἐδιηγῆθη καὶ με ὥρκισεν εἰς τὸν Θεόν, νὰ μὴ σιωπήσω τὴν αὐτὴν γλυκυτάτην διήγησιν. Ἀλλὰ φοβούμενος τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς Ἀγίας τὴν ἀγανάκτησιν, ἀπεράσισα νὰ τὴν γράψω διὰ νὰ φαίνεται πάντοτε, καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν τὴν ἡμέραν ὅπου ἐτελεύτησεν ἡ Ἀγία μοῦ ἀπεκρίθη· βλέπεις τέκνον μου; ὅτι καὶ ἄλλα πολλὰ λείπουν, ὅπου ἔπρεπε νὰ φαίνωνται, καὶ μάλιστα ὁ πόλεμος ὅπου εἶχεν ἀγωνιζομένη κατὰ τοῦ δαίμονος καὶ τοὺς πειρασμοὺς ὅπου τῆς ἔδωκεν, ἀμὴ τί νὰ κάμω; ἐκεῖνος ὅπου τὴν ἡῦρε δὲν ἦτο ὡς τὸν Ἀββᾶ Ζωσιμᾶν, ὅπου ἡξεύρε βίους ἀγίων, καὶ ἐξέταζεν ἀγωνίσματα, ἀλλὰ ἦτο ἄνθρωπος τοῦ βουνοῦ ἀγράμματος, μόνον τοῦτο μοῦ εἶπε πῶς ἦτο τὸν μῆνα Νοέμβριον ἀλλὰ φθάνει μόνον νὰ γραφῇ τῆς Ὁσίας ὁ βίος εἰς ψυχικὴν τῶν ἀκουόντων ὠφέλειαν τὴν δὲ μνήμην αὐτῆς, οἱ εὐλαβεῖς καὶ φιλέοργοι ἅς τὴν ἐμωρτάζουν ὁπόταν βούλονται, ὅτι ὅσον εἰς τὴν γνώμην τῶν ἀγίων δὲν εἶναι τίποτας, ἢ μίαν ἡμέραν, ἢ ἁόριστον τοὺς τελούμεμεν τὴν πανήγυριν, ἐπειδὴ αὐτοὶ κληρονομοῦσι ἐκεῖνα τὰ οὐράνια ἀγαθὰ, τὰ ἀνεκλάλητα καὶ αἰώνια, καὶ δὲν χρειάζονται ἀπὸ τὰ ἰδικά μας ἐγκόσμια· ἀλλὰ τοῦτο γίνεται πρὸς μίμησιν καὶ ζῆλον τῶν φιλοχορίστων, ὅπου εἰς τὰς ἑορτὰς προθύμως συνάζονται καὶ ἔχουσι καὶ μισθὸν ἀπὸ τοὺς ἀγίους ὅσοι τοὺς ἐμωρτάζουν.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὠφέλημα λόγια μᾶς εἶπεν ἐκεῖνος ὁ ἅγιος· καὶ λαβόντες τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐμιθεύσαμεν, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐρθάσαμεν εἰς τὴν Κρήτην κατὰ τὸν λόγον τοῦ· ἀλλὰ καὶ ὅσα ἄλλα μᾶς ἐπροφήτευσεν ἐπληρώθησαν, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐγνώρισα πόσῃ παρρησίᾳ εἶχε πρὸς τὸν Θεὸν ὁ θαυμασῖος. Ὅως ἐδῶ εἶναι λόγια τοῦ ἄνωθεν μεταφραστοῦ Συμεῶνος, ὅπου ἔγραψε πάντων τῶν ἀγίων τοὺς βίους μαρτύρων τε καὶ ὁσίων ὁσους ἡδυνήθη νὰ εὕρῃ. Ὅτι ἐποῦτος, ὁ μακάριος ἦτον ἀπὸ τοὺς πρώτους ἄρχοντας τοῦ ἄνωθεν Βασιλέως Λέοντος τοῦ Μεγάλου καὶ ἦτον εἰς τοὺς πολέμους ἀνδριωμένος, καὶ σωφώτατος εἰς τὰ γράμματα, καθὼς ἀπὸ τῶν συγγράμματά του ἠμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ πᾶς ἓνας τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἐμπειρίαν καὶ μάθησιν· ὁ γοῦν βασιλεὺς τὸν ἡγάπα πολυλὰ, ὅχι τόσον διὰ τὰ γράμματα, ἀλλὰ διὰ τὰ ἄρματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκαχοῦντο τότε οἱ ἀνδριωμένοι καὶ ἐτιμοῦνταν εἰς αὐτὰ περισσότερον παρὰ εἰς τὸν πλοῦτον καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα. Εἶχεν οὖν γνώμην ὁ μέ-

γας εὐτος Συμεὼν νὰ γίνῃ καλόγηρος, ἀμὴ ὁ Βασιλεὺς δὲν τὸν ἀφινε, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τοὺς πολέμους βοήθεια. Λοιπὸν καθὼς τὸν ἔστειλε εἰς τὴν Κρήτην μετὰ τὴν ἀρμάδα, ὡς ἀνῴθεν μοναχὸς τοῦ τὰ διηγᾶται, ἔταξε τοῦ Βασιλέως νὰ νικήσῃ τοὺς Σαρακηνούς ἢ μετὰ τὰ γράμματα τοῦ, ἢ μετὰ τὰ ἄρματα εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ νικητὴς νὰ τοῦ κάμῃ μίαν χάριν. ὅπου τοῦ ζητήσῃ, καὶ τοῦ ἔταξεν ὁ Βασιλεὺς ἀναμφιδόλως νὰ τοῦ πληρώσῃ τὴν αἴτησιν. Ἀπελθόντες οὖν εἰς τὴν Κρήτην, μετὰ τὸν Ἡμέριον ἐσύντυχεν ὡς ἀποκρουσάρχης, ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ἀρχηγούς σωφότατα λόγια, τόσον ὅπου τοὺς ἐνίκησε χωρὶς αἵματοχυσίαν, καὶ ἔστρεξαν νὰ πληρώουν τοῦ βασιλέως χαράτσιν, καὶ ἔστρεψε τροπαιοῦχος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τότε ἐχαιρέτησε τὸν Λέοντα λέγοντάς του νὰ τοῦ δώσῃ τὴν χάριν ὅπου τοῦ ἔταξεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς μὴν ἠξέφροντας τί θέλει νὰ τοῦ ζητήσῃ τοῦ ἔδωκε τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἐφίλησε νομίζοντας πῶς θέλει τοῦ ζητήσῃ χρυσίον, ἢ τιμὴν τινα καθὼς πεθοῦν οἱ φιλόκορμοι. Ὁ δὲ φιλόχριστος μᾶλλον ἢ φιλόχρυσος δὲν ἐζήτησε ἄλλο τι πλουσιώτερον χάρισμα, εἰμὴ τοῦτο νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ γίνῃ καλόγηρος. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐλυπήθη νὰ ὑστερηθῇ τοιοῦτον στρατηγικώτατον ἄνθρωπον. Πλὴν μὴν ἠμπορῶντας νὰ ψευσθῇ τὴν ὑπόσχεσιν, ἐνηγκάλισεν αὐτὸν μετὰ δακρύων καὶ τὸν ἐφίλησε, λέγοντας ὕπαγε τέκνον εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τὸν ὅποιον παρακάλει διὰ τὰς ἁμαρτίας μου. Ἀφοῦ γάρ, ἔγινε μοναχὸς ἐλυτρώθη ἀπὸ τὴν σύγχισιν τοῦ κόσμου, καὶ ἔγραψεν ὅσους βίων ἁγίων ἠύρηκεν, ὅτι ὡς πλούσιος ὅπου ἦτο, εἶχε δύναμιν, καὶ ἔστειλεν ἀνθρώπους εἰς πολλὰς πόλεις καὶ Κἄστρα, καὶ τοῦ ἔφερον ὅσους ἐπέτυχον, τοὺς ὁποίους πάλιν αὐτὸν ἐμετάφρασεν εἰς καλὴν φράσιν καὶ ὅσα ἔγραψεν, ὅλα εἶναι ἀληθῆ καὶ ἀλάθητα, τὰ ὅποια οἱ διδάσκαλοι τῶν Ἰταλῶν ἐμετάφρασαν εἰς τὴν γλῶσσάν τους, καὶ τὸν ἀνῴθεν Συμεὼν εἰς τὰ συναξάρια τους ὡς ἅγιον, τὸν ἐρτάζουσι ἐπειδὴ ἐκοπίασε τόσον διὰ τὸν Κύριον. Ὡς ἡ δόξα εἰς τοὺς Αἰῶνας. Ἀμήν.

Τοῖς Σεβαστοῖς ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀδελφοῖς, Χαίρειν.

Ἡξιώθην σὺν Ἀγίῳ Θεῷ νὰ φέρω εἰς ἔκδοσιν τὴν σπανίαν ἀκολουθίαν τῆς ἐνδόξου καὶ Πανευφήμου Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας, ἣτις ἀκολουθία εἶχεν ἐξαντληθῇ παντελῶς. Μὴ φεισθεὶς πολλοῦ κόπου κατώρθωσα τὸ τοιοῦτον ἔργον ἐρρανισθεὶς τὴν βιογραφίαν τῆς Ὁσίας ἐκ τοῦ Νέου Πα-
ραδείσου καὶ προσθέσας πολλὰ ἄλλα ἀπαραίτητα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγίας καὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν ἀναγνωστῶν. Πρέπει νὰ προστεθῇ ἐνταῦθα ὅτι εἶνε παλαιὰ ἡ Ἀγία Θεοκτίστη, ἡ ὁποία μετέβη ἀπὸ τὴν Λέσβον εἰς τὴν Πάρον ὅπου ἡσκήτευσεν, ἡ δὲ ἀκολουθία της περιλαμβανομένη εἰς τὰ Παλαιὰ Μηναῖα τῆς ἐκκλησίας παρελείφθη ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων.

Εἰς τὴν πτωχήν μου βιβλιοθήκην εὐρίσκονται πολλοὶ ἀνέκδοτοι Ἀκολουθίαι, τὰς ὁποίας εἶμαι πρόθυμος ἐκ ψυχικῆς εὐλαβείας νὰ δώσω πρὸς ἔκδοσιν. Ἡ Ἀκολουθία περιλαμβάνει ὅλον τὸ ἱστορικὸν ἐκάστου Ἀγίου καὶ οὕτω παρέχομεν τοῖς ζηλωταῖς τοῦ Κυρίου μεγάλην εὐκολίαν, ὅπως τιμήσουν ἕκαστον Ἅγιον. Εἰς πάντα ὅστις ἠθέλει ζητήσῃ παρ' ἐμοῦ ἀκολουθίαν πρὸς ἔκδοσιν εἶμαι πρόθυμος νὰ παρασχω πᾶσαν ὕλην καὶ πνευματικὴν συνδρομήν.

Μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὰ Πνευματικά μου τέκνα.

Ὁ Εὐχέτης

Γεώργιος Α. Βουτέρης, Ἱερεὺς καὶ προσκυνητὴς

Εὐρίσκονται παρ' ἐμοῦ πρὸς πώλησιν αἱ ἐξῆς ἀκολουθίαι :

Ἀγίου Μηναῖ, Ἀγίας Φωτεινῆς, Ἀγίου Αἰμιλιανοῦ, Ἀγίου Στυλιανοῦ, Ἀγίου Ἰσιδώρου, Ἀγίας Θεοκτίστης, Παναγίας Μυρτιδιωτίσης, Ἀγίου Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ὑδρας, Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἀγίας Παρασκευῆς, Ἀγίου Τρύφωνος καὶ ἄλλων διαφόρων Ἀγίων.

Γ. Α. Βουτέρης Ἱερεὺς

(Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου.)